

ΣΤΙΧΗΡΑ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΚΑ
ΤΟΥ ΤΡΙΩΙΔΙΟΥ
ΗΧΟΣ Α'.

ΤΗΙ ΚΥΡΙΑΚΗΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

Ὅτι τὸ πέλαγος πολὺ, τῶν παραπτωμάτων μου,
Σωτήρ, καὶ δεινῶς βεβύθισμαι ταῖς πλημμελείαις
μου, δός μοι χεῖρα, σῶσόν με, ὡς τῷ Πέτρῳ, ὁ Θεός,
καὶ ἐλέησόν με.

Ὅτι ἐννοίαις πονηραῖς, καὶ ἔργοις
καταδεδικάσμαι, Σωτήρ, λογισμὸν μοι δώρησαι,
ἐπιστροφῆς ὁ Θεός, ἵνα κράζω· Σῶσόν με εὐεργέτα
ἀγαθέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ἄλλος σε κόσμος, ψυχὴ, ἀναμένει, καὶ Κριτῆς,
τὰ σὰ μέλλων δημοσιεύειν κρυπτὰ καὶ δεινὰ· μὴ
οὖν ἐμμείνης τοῖς ᾧδε, ἀλλὰ πρόφθασον βοῶσα τῷ
Κριτῇ, ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι, καὶ σῶσόν με.

Μὴ ἀποδοκιμάσης με, Σωτήρ μου, τῇ ῥαθυμίᾳ
τῆς ἀμαρτίας συνεχόμενον, διέγειρόν μου τὸν
λογισμὸν πρὸς μετάνοιαν, καὶ τοῦ σοῦ ἀμπελῶνος,
ἐργάτην δόκιμον ἀνάδειξόν με, δωρούμενός μοι
τῆς ἑνδεκάτης, ὥρας τὸν μισθόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗΙ ΤΕΤΑΡΤΗΙ ΟΡΘΟΡΟΣ

Ὅρῳσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ,
νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα· Υἱέ μου
συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ
ἄφατος οἰκονομία σου αὐτῇ; δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν
χειρῶν σου οἰκτίρμον, πλαστούργημα, Δέσποτα.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ

ΣΤΙΧΗΡΑ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΚΑ ΤΟΥ
ΤΡΙΩΙΔΙΟΥ
ΗΧΟΣ Α'.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

Ἐπειδὴ εἶναι ἀπέραντο τὸ πέλαγος τῶν παραπτωμάτων
μου, Σωτήρα, καὶ εἶμαι βυθισμένος στὰ σφάλματά μου, δός
μου χεῖρι, σῶσε με ὅπως τὸν Πέτρο, Θεέ μου, καὶ ἐλέησέ με.

Ἐπειδὴ εἶμαι καταδικασμένος ἐξ αἰτίας τῶν πονηρῶν
σκέψεων καὶ ἔργων, Σωτήρα, δώρισέ μου λογισμὸν
ἐπιστροφῆς, Θεέ μου, γιὰ νὰ κράζω: Σῶσε με, ἀγαθέ, καὶ
ἐλέησέ με.

Ἄλλος κόσμος, ψυχὴ, σέ περιμένει, καὶ Κριτῆς, πού πρό-
κειται νὰ κάνει φανερά τὰ κρυφὰ καὶ ἄθλια ἔργα σου· Μὴ
λοιπὸν προσκολληθεῖς σ' αὐτὰ πού ὑπάρχουν ἐδῶ, ἀλλὰ
πρόφθασε καὶ φώναξε στὸν Κριτῆ· Θεέ μου, συγχώρησέ με
καὶ σῶσε με.

Μὴν ἀποδοκιμάσεις, Σωτήρα μου, ἐμένα πού κατέχομαι
ἀπὸ τῆ ραθυμίας (τὴν ὀκνηρία) τῆς ἀμαρτίας· Παρακίνησε
(ξεσήκωσε) τὸ λογισμὸ μου γιὰ μετάνοια, καὶ ἀνάδειξέ με
ἐργάτη κατάλληλο γιὰ τὸ ἀμπέλι σου, δωρίζοντάς μου τὸ μι-
σθὸ τῆς ἑνδεκάτης ὥρας καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΤΟΝ ΟΡΘΟ

Βλέποντάς σε, Χριστέ, ἡ παναμόλυντη Μητέρα σου
ἀπλωμένο νεκρὸ ἐπάνω στὸ Σταυρό: Υἱέ μου, πού μαζί μέ
τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἶσαι ἀναρχος, τί εἶδους
εἶναι αὐτὴ ἡ συγκατάβασή σου; μέ τὴν ὁποία ἔσωσες,
εὐσπλαχνε Κύριε, τὸ δημιούργημα τῶν χειρῶν σου.

Στίχ. Ὑψώνετε τὸν Κύριο, τὸν Θεὸ μας, καὶ προσκυνεῖτε

προσκυνητε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνοῦμεν, φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, Παράδεισον ἠνέωξας Σωτῆρ, τῷ πίστει προσελθόντι σοι Ληστῇ, καὶ τρυφῆς κατηξιώθη ὁμολογῶν σοι μνήσθητί μου, Κύριε, δέξαι ὥσπερ ἐκεῖνον καὶ ἡμᾶς, κραυγάζοντας· Ἠμάροτομεν, πάντες τῇ εὐσπλαχνία σου, μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἄρνα ἐπὶ ξύλου ἢ ἀμνάς καθορῶσα, μετὰ ληστῶν μακροθύμως σταυρούμενόν σε, Λόγε, καὶ λόγῃ κεντούμενον πλευρὰν ἠλάλαζε βοῶσα μητρικῶς· Τί τὸ ξένον καὶ φρικῶδες, Υἱέ μου μυστήριον, πῶς καλύπτει τάφος τὸν ἀπερίγραπτον Θεόν, ἄφραστον τὸ τελούμενον! Μὴ με τὴν τεκοῦσαν ἐάσης, Υἱέ μου γλυκύτατε.

Εἰς τὴν Ζ'. Ωιδὴν. Μαρτυρικὸν.

Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἀγίων, ἃς ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς ὀδύνας, ἴασαι, φιλάνθρωπε, δεόμεθα.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ. ΟΡΘΡΟΣ

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἀνηρέθη ἡ τυραννίς, ἐπατήθη ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ· οὔτε γὰρ Ἄγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσας ἡμᾶς, δόξα σοι.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνητε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Τὸ ὄπλον τοῦ Σταυροῦ, ἐν πολέμοις ἐδείχθη, ποτὲ τῷ εὐσεβεῖ, Βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ, ἀήττητον

τὸ ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλο προσκυνοῦμε, Φιλάνθρωπε, διότι σ' αὐτόν ἐπάνω καρφώθηκες, Ἐσύ ἡ ζωὴ τῶν πάντων· ἄνοιξες τὸν παράδεισο, Σωτῆρα, στό ληστή πού ἦλθε κοντά σου μέ πίστη, καὶ ἔγινε ἄξιος τῆς ἀπολαύσεως ὁμολογώντας σ' ἐσένα: Θυμήσου με, Κύριε· δέξου, ὅπως ἐκεῖνον καὶ ἐμᾶς πού κραυγάζουμε· Ἀμαρτήσαμε ὅλοι στήν εὐσπλαχνία σου, μή μᾶς παραβλέψεις.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Βλέποντας ἡ Ἀμνάδα (ἢ προβατίνα) τὸν Ἀμνό (τό ἀρνί), ἐσένα, Λόγε τοῦ Θεοῦ, σταυρωμένο μεγαλόψυχα μαζί μέ ληστές ἐπάνω στό ξύλο, καὶ τραυματισμένο στήν πλευρά μέ τή λόγῃ, φώναζε κραυγάζοντας ὡς μητέρα: Τί εἶναι αὐτό τό παράξενο καὶ φρικτό μυστήριο, Υἱέ μου; Πῶς καλύπτει τάφος τὸν ἄπειρο Θεό; Εἶναι ἀνεκδιήγητο αὐτό πού γίνεται! Μὴ μέ ἀφήσεις, ἐμένα πού σ' ἐγέννησα, Υἱέ μου γλυκύτατε.

Μαρτυρικό τῆς Ζ'. ὠδῆς.

Μπροστά στοὺς πόνους τῶν Ἀγίων, πού ἔπαθαν γιά σένα, Κύριε, σέ παρακαλοῦμε, Φιλάνθρωπε, νά φανεῖς ἐπιεικῆς καὶ θεράπευσε ὅλους τοὺς δικούς μας πόνους.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΣΤΟΝ ΟΡΘΡΟ

Ὅταν σταυρώθηκες, Χριστέ, ἐξουδετερώθηκε ἡ τυραννία, πατήθηκε ἡ δύναμη τοῦ ἐχθροῦ· διότι οὔτε Ἄγγελος, οὔτε ἄνθρωπος, ἀλλά Ἐσύ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μᾶς ἔσωσες· δόξα σ' ἐσένα.

Στίχ. Ὑψώνετε τὸν Κύριο τὸν Θεὸ μας, καὶ προσκυνητε τὸ ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του.

Τὸ ὄπλο τοῦ Σταυροῦ δείχθηκε κάποτε στόν εὐσεβῆ βασιλιά Κωνσταντῖνο ὄπλο ἀνίκητο στοὺς πολέμους, σύμβολο

τρόπαιον, κατ' ἐχθρῶν διὰ πίστεως, τοῦτο
τρέμουσι, καὶ αἱ δυνάμεις τοῦ Ἄιδου, τοῦτο γέγονε,
καὶ τῶν πιστῶν σωτηρία, καὶ Παύλου τὸ καύχημα.

Δόξα...Καὶ νῦν...Σταυροθεοτοκίον.

Οἱ τὴν σὴν προστασίαν, κεκτημένοι Ἀχραντε,
καὶ ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, τῶν δεινῶν ἐκλυτρούμενοι,
τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου ἐν παντὶ φρουρούμενοι,
καταχρέως σε πάντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Εἰς τὴν Ζ'. Ωιδὴν.Μαρτυρικὸν.

Ἀθλήσεως καύχημα, καὶ στεφάνων ἀξίωμα οἱ
ἔνδοξοι Ἀθλοφόροι περιβέβληνταί σε Κύριε·
καρτερία γὰρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους
ἐτροπώσαντο, καὶ δυνάμει θεϊκῇ, ἐξ οὐρανοῦ τὴν
νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, δώρησαι ἡμῖν
ὁ Θεός, τὸ μέγα σου ἔλεος.

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε, πάντων τῶν Ἁγίων, καὶ τῆς
Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν, καὶ ἐλέησον
ἡμᾶς, ὡς ὁ μόνος οἰκτίρμων.

Ἡ ἐν σταδίῳ ὑμῶν ὁμολογία Ἅγιοι, τῶν
δαιμόνων κατέπτηξε τὴν δύναμιν, καὶ τῆς πλάνης
τοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσε· διὸ καὶ τὰς κεφαλὰς
ἀποτεμνόμενοι ἐκράζετε· Γενέσθω Κύριε, ἡ θυσία
τῶν ψυχῶν ἡμῶν, εὐπρόσδεκτος ἐνώπιόν σου, ὅτι
σὲ ποθήσαντες, κατεφρονήσαμεν τῆς προσκαίρου
ζωῆς, φιλάνθρωπε.

Ὡ τῆς καλῆς ὑμῶν πραγματείας Ἅγιοι! ὅτι
αἵματα ἐδώκατε, καὶ οὐρανούς ἐκληρονομήσατε,

νίκης κατὰ τῶν ἐχθρῶν μέ τὴν πίστη· αὐτὸ τρέμουν οἱ δυνά-
μεις τοῦ ἄδη, αὐτὸ ἐγινε καὶ αἰτία σωτηρίας τῶν πιστῶν καὶ
τό καύχημα τοῦ Παύλου.

Δόξα... Καὶ νῦν...Σταυροθεοτοκίον.

Ὅσοι ἔχουμε κτῆμα μας τὴ δική σου προστασία,
Ἀμόλυνη, καὶ μέ τίς δικές σου ἰκεσίες, λυτρωνόμαστε ἀπὸ τὰ
δεινά, φρουρούμενοι σὲ κάθε περίπτωση ἀπὸ τὸ Σταυρὸ τοῦ
Υἱοῦ σου, ὅλοι, ὅπως ἔχουμε χρέος, σὲ μεγαλύνουμε μέ
εὐσέβεια.

Μαρτυρικὸ τῆς Ζ'. ὠδῆς.

Οἱ ἔνδοξοι Ἀθλοφόροι, Κύριε, σὲ ἔχουν φορέσει, ὡς καύ-
χημα τῆς ἀθλήσεως καὶ ἀξίωμα τῶν στεφάνων· Διότι μέ τὴν
καρτερία τους στὰ βάσανα κατατρόπωσαν τοὺς τυράννους,
καὶ μέ τὴ θεϊκὴ δύναμη δέχθησαν τὴ νίκη ἀπὸ τὸν οὐρανό·
Μέ τίς δικές τους ἰκεσίες δώρισε σ' ἡμᾶς, Θεέ μου, τὸ μέγα
σου ἔλεος.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

Μέ τὴν πρεσβεία, Κύριε, ὅλων τῶν Ἁγίων καὶ τῆς Θεοτό-
κου δός μας τὴ δική σου εἰρήνη, καὶ ἐλέησέ μας, ὡς ὁ μόνος
εὐσπλαχνος.

Ἡ ὁμολογία σας στό στάδιο, Ἅγιοι, ἔκανε τὴ δύναμη τῶν
δαιμόνων, νά ζαρώσει, καὶ ἐλευθέρωσε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ
τὴν πλάνη· γι' αὐτὸ καὶ ἀποκεφαλιζόμενοι κραυγάζατε: Ἄς
γίνει, Κύριε, ἡ θυσία μας εὐπρόσδεκτη μπροστὰ σ' ἐσένα,
διότι ποθώντας ἐσένα καταφρονήσαμε τὴν πρόσκαιρη ζωὴ,
Φιλάνθρωπε.

Ὡ στό καλό σας ἐμπόρευμα Ἅγιοι! διότι δώσατε αἵματα
καὶ κληρονομήσατε οὐρανούς, καὶ ἀφοῦ δοκιμασθήκατε

καὶ πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰωνίως ἀγάλλεσθε. Ὅντως καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπόρευμα· φθαρτὰ γὰρ καταλιπόντες, τὰ ἄφθαρτα ἀπελάβετε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντες, ὑμνεῖτε ἀπαύστως Τριάδα ὁμοούσιον.

Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς, οὐχ ἡ γῆ κατέκρυσεν, ἀλλ' οὐρανὸς ὑπεδέξατο, ὑμῖν ἠνοίγησαν Παραδείσου πύλαι, καὶ ἐντὸς γενόμενοι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύετε, Χριστῶ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Ποία τοῦ βίου τρυφή, διαμένει λύπης ἀμέτοχος; ποία δόξα ἔστηκεν ἐπὶ γῆς ἀμετάθετος; πάντα σκιᾶς ἀσθενέστερα, πάντα ὄνειρων ἀπατηλότερα, μιᾶ ῥοπῆ, καὶ ταῦτα πάντα, θάνατος διαδέχεται. Ἀλλ' ἐν τῷ φωτὶ Χριστὲ τοῦ προσώπου σου, καὶ τῷ γλυκασμῷ τῆς σῆς ὠραιότητος, οὐς ἐξελέξω ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρεῖσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον τῶν Ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα· αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη οὐρανός, καὶ ναὸς τῆς Θεότητος, αὕτη τὸ μεσότοιχον τῆς ἔχθρας καθελοῦσα, εἰρήνην ἀντεισηῆξε, καὶ τὸ βασίλειον ἠνέφξε. Ταύτην οὖν κατέχοντες τῆς Πίστεως τὴν ἄγκυραν, ὑπέρμαχον

προσωρινά, ἀγάλλεσθε αἰώνια· Πράγματι, εἶναι ὠραῖο τὸ ἐμπόρευμά σας! Διότι, ἀφοῦ ἐγκαταλείψατε τὰ φθαρτά, ἀπολαύσατε τὰ ἄφθαρτα, καὶ πανηγυρίζοντας μαζί με τοὺς Ἀγγέλους ὑμνεῖτε ἀκατάπαυστα Τριάδα με μιά οὐσία.

Φημισμένοι Μάρτυρες, ἐσᾶς δὲν σᾶς κάλυψε ἡ γῆ, ἀλλὰ ὁ οὐρανὸς σᾶς ὑποδέχθηκε· Γιά σᾶς ἀνοίχθηκαν οἱ πύλες τοῦ Παραδείσου, καὶ ἀφοῦ μπήκατε μέσα, ἀπολαμβάνετε τὸ ξύλο τῆς ζωῆς· Πρεβεύσατε στό Χριστό, νά δωρηθεῖ στίς ψυχές μας ἡ εἰρήνη καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Ποιά ἀπόλαυση τῆς ζωῆς μένει ἀμέτοχη στή λύπη; Ποιά δόξα στάθηκε ἀμετακίνητη ἐπάνω στή γῆ; Ὅλα εἶναι ἀσθενέστερα ἀπό τὴ σκιά, ὅλα εἶναι πιό ἀπατηλά ἀπό τὰ ὄνειρα· Μέ μιά μεταβολή ὅλα αὐτά τὰ διαδέχεται ὁ θάνατος. Ἀλλά, Χριστέ, μέσα στό φῶς τοῦ προσώπου σου καὶ τὴ γλυκύτητα τῆς δικῆς σου ὠραιότητος ἀνάπαυσε, αὐτοὺς πού διάλεξες ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν παγκόσμια δόξα, πού γεννήθηκε ἀπό ἀνθρώπους, κι ἐγέννησε τὸν Κύριο, τὴν ἐπουράνια πύλη, ἃς ὑμνήσουμε τὴν Μαρία τὴν Παρθένο, πού εἶναι ὁ ὕμνος τῶν Ἀγγέλων καὶ τὸ στολίδι τῶν ἀνθρώπων. Διότι αὕτη ἀναδείχθηκε οὐρανός καὶ ναὸς τῆς Θεότητος. Διότι αὕτη, ἀφοῦ κατεδάφισε τὸ διαχωριστικό τοῖχο τῆς ἔχθρας (μεταξύ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων), στή θέση τῆς ἔφερε εἰρήνη, καὶ ἀνοίξε τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Κατέχοντας λοιπὸν αὕτη τὴν ἄγκυρα τῆς πίστεως ἔχουμε ὑπερασπιστὴ τὸν Κύριο πού γεννήθηκε ἀπ'

ἔχομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον· θαρσείτω τοίνυν, θαρσείτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει, τοὺς ἐχθροὺς ὡς παντοδύναμος.

ΗΧΟΣ Β'

ΤΗΙ ΚΥΡΙΑΚΗΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

Ἕμαρτον εἰς σὲ Σωτήρ, ὡς ὁ ἄσωτος Υἱός, δέξαι με Πάτερ, μετανοοῦντα, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Κράζω σοι Χριστέ Σωτήρ, τοῦ Τελώνου τὴν φωνήν· Ἰλάσθητί μοι ὡσπερ ἐκείνω, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Τῶν πεπραγμένων μου δεινῶν, ἐννοῶν τὰ ἄτοπα, ἐπὶ τοὺς σοὺς καταφεύγω οἰκτιρμούς, Τελώνην μιμούμενος, καὶ Πόρνην δακρύσασαν, καὶ τὸν Ἄσωτον Υἱόν· διὸ καὶ προσπίπτω σοι Ἐλεῆμον, πρὶν με καταδικάσης, φεῖσαί μου ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Τὰς ἀνομίας μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ τὴν καρδίαν μου καθάρισον, ναὸν αὐτὴν ποιῶν τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, μὴ με ἐξουδενώσης ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗΙ ΤΕΤΑΡΤΗΙ ΠΡΩΪ ΟΡΘΡΟΣ

Τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν τῆς σῆς ἀγαθότητος, ὄν ἐδώρησω ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις Κύριε, σοὶ προσάγομεν εἰς πρεσβειάν. Σῶζε τοὺς βασιλεῖς καὶ τὴν πόλιν σου, ἰκετεύοντας διὰ τῆς Θεοτόκου, μόνη φιλόνηρωπε.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ

αὐτήν. Ἄς ἔχει θάρρος λοιπόν, ἄς ἔχει θάρρος ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, διότι αὐτὸς θὰ πολεμήσει τοὺς ἐχθροὺς μας, ὡς παντοδύναμος.

ΗΧΟΣ Β'.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

Ἀμάρτησα σ' ἐσένα, Σωτήρα, ὅπως ὁ Ἄσωτος Υἱός· δέξου με, Πατέρα, μετανοημένο καὶ ἐλέησέ με, Θεέ μου.

Κράζω σ' ἐσένα, Σωτήρα, τὴ φωνή τοῦ Τελώνη· συγχώρησέ με, ὅπως ἐκεῖνον, καὶ ἐλέησέ με, Θεέ μου.

Κατανοώντας τὰ λάθη τῶν φοβερῶν μου πράξεων καταφεύγω στή δική σου εὐσπλαχνία, μιμούμενος τὸν Τελώνη καὶ τὴν Πόρνη πού δάκρυσε, καὶ τὸν Ἄσωτο Υἱό· γι' αὐτὸ καὶ πέφτω μπροστά σου, Ἐλεῆμον, πρὶν μέ καταδικάσεις, σπλαχνίσου με, Θεέ μου, καὶ ἐλέησέ με.

Παράβλεψε τίς ἀνομίες μου, Κύριε, ἐσύ πού γεννήθηκες ἀπὸ Παρθένο, καὶ καθάρισε τὴν καρδιά μου, κάνοντάς την ναὸ τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος, μὴ μέ περιφρονήσεις ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου, ἐσύ πού ἔχεις ἀμέτρητο τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΤΟΝ ΟΡΘΡΟ

Τὸ ζωοποιό Σταυρὸ τῆς δικῆς σου ἀγαθότητος προσφέρουμε σ' ἐσένα, Κύριε, ὡς πρεσβεία· Σῶζε τοὺς Βασιλεῖς καὶ τὴν πόλη σου δίνοντάς τους εἰρήνην μέσῳ τῆς Θεοτόκου, μόνη Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ὑψώνετε τὸν Κύριο, τὸν Θεὸ μας, καὶ προσκυνεῖτε

προσκυνητε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ὁν τρόπον ἠχμαλώτευσεν ὁ ἐχθρὸς τὸν Ἀδάμ, διὰ ξύλου τῆς βρώσεως, Κύριε, ὡσαύτως ἠχμαλώτευσας καὶ αὐτὸς τὸν ἐχθρόν, διὰ ξύλου Σταυροῦ, καὶ τοῦ πάθους σου· ἐν τούτῳ γὰρ παρεγένου ὁ δεύτερος Ἀδάμ, ἀναζητῆσαι τὸν πλανηθέντα, ζωοποιῆσαι τὸν νεκρωθέντα, Θεέ μου, δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ παρθένος καὶ Μήτηρ σου, Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὀρῶσά σε νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς· Υἱέ μου ἔλεγε· τί τὸ φοβερὸν τοῦτο μυστήριον, ὁ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ, πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπονείδιστον;

Εἰς τὴν Ζ'. Ωιδὴν. Μαρτυρικόν.

Ἀθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πιανθεισα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν, καὶ ἅγιοι αἱ σκηναί, αἱ δεξάμεναι τὰ σώματα ὑμῶν· ἐν σταδίῳ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσατε, καὶ Χριστὸν μετὰ παρησίας ἐκηρύξατε, αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἰκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ ΠΡΩΪ ΟΡΘΡΟΣ

Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν Ἀγαθέ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός· βουλήσει γὰρ ηὐδόκησας σαρκὶ ἀνελεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ οὓς ἔπλασας ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Χαρᾶς ἐπλήρωσας τὰ πάντα, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν παραγενόμενος, εἰς τὸ

τό ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του.

Μέ τὸν τρόπον πού αἰχμαλώτισε ὁ ἐχθρὸς τὸν Ἀδάμ, μέ τὴ βρώση (τό φάγωμα) τοῦ καρποῦ τοῦ ξύλου, Κύριε, μέ τὸν ἴδιο τρόπον αἰχμαλώτισες κι ἐσύ τὸν ἐχθρό, μέ τό ξύλο τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ πάθους σου· Διότι μέ αὐτόν ἦλθες Ἐσύ ὁ δεύτερος Ἀδάμ, γιά νά ἀναζητήσεις αὐτόν πού ἐξαπατήθηκε, νά δώσεις ζωή, σ' αὐτόν πού νεκρώθηκε, Θεέ μου, δόξα σ' ἐσένα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος καὶ Μητέρα σου, Χριστέ, βλέποντάς σε ἐπάνω στό ξύλο ἀπλωμένο νεκρό, κλαίοντας πικρά ἔλεγε· Υἱέ μου, τί εἶναι αὐτό τό φοβερό μυστήριο; Ἐσύ πού δωρίζεις τὴν αἰώνια ζωή, πῶς πεθαίνεις μέ τὴ θέλησή σου ἐπάνω στό Σταυρό θάνατο ἐξευτελιστικό;

Μαρτυρικό τῆς Ζ'. ὠδῆς.

Ἀθλοφόροι τοῦ Κυρίου, εἶναι μακάριοι ἡ γῆ πού λιπάνθηκε μέ τὰ αἵματά σας καὶ ἅγιες οἱ κατοικίες πού δέχθηκαν τὰ σώματά σας! Διότι στό στάδιο θριαμβεύσατε κατά τοῦ ἐχθροῦ, καὶ κηρύξατε τό Χριστό μέ θάρρος. Αὐτόν, σᾶς παρακαλοῦμε, ἰκετεύσατε ὡς ἀγαθόν, γιά νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΣΤΟΝ ΟΡΘΡΟ

Τὴν ἀμόλυνη εἰκόνα σου προσκυνοῦμε, Ἀγαθέ, ζητώντας συγχώρηση τῶν σφαλμάτων μας, Χριστέ Θεέ μας· Διότι μέ τὴ θέλησή σου καταδέχθηκες νά ἀνεβείς στό Σταυρό, γιά νά γλυτώσεις, αὐτούς πού ἔπλασες ἀπό τὴ σκλαβιά τοῦ ἐχθροῦ· γι' αὐτό εὐχαρίστως φωνάζουμε σ' ἐσένα: γέμισες μέ χαρὰ τὰ πάντα, Σωτήρα μας, ἐρχόμενος νά σώσεις τὸν κόσμο.

σῶσαι τὸν Κόσμον.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς Χριστὲ ὁ Θεός, ἐπὶ Σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα τὰ ἔθνη, κράζοντα· Κύριε δόξα σοι.

Δόξα...Καὶ νῦν...Σταυροθεοτοκίον.

Ὑπερδεδοξασμένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε ὑμνοῦμέν σε· διὰ γὰρ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ σου, κατεβλήθη ὁ Ἄιδης, καὶ ὁ θάνατος τέθνηκε, νεκρωθέντες ἀνέστημεν, καὶ ζωῆς ἠξιώθημεν, τὸν Παράδεισον ἐλάβομεν, τὴν ἀρχαίαν ἀπόλαυσιν· διὸ εὐχαριστοῦντες δοξολογοῦμεν, ὡς κραταῖον Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ μόνον πολυέλεον.

Εἰς τὴν Ζ'. Ωιδὴν. Μαρτυρικόν.

Ἐπὶ τὴν πέτραν τὴν ἀσάλευτον, θεμελιώσαντες οἱ Ἅγιοι, κατὰ τῶν τυράννων κραταιῶς ἠνδρίσαντο, καὶ διὰ βασάνων τῶν στεφάνων ἔτυχον, δι' αὐτῶν ὁ Θεός, σῶσον ἡμᾶς.

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες, ἀθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολιταὶ γεγόνασι, Κύριε, πρεσβεΐαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Τῶν ἀγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνοῦντων, πᾶσα πλάνη πέπαυται, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, πίσκει

Στίχ. Ὑψώνετε τὸν Κύριο, τὸν Θεὸν μας, καὶ προσκυνεῖτε τὸ ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του.

Πραγματοποιήσες (ἔφερες) σωτηρία στή μέση τοῦ κόσμου, Χριστέ Θεέ μας, συγκεντρώνοντας ὅλα τὰ ἔθνη πού φωνάζουν· Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Εἶσαι ὑπερένδοξη, Θεοτόκε Παρθένε, γι' αὐτὸ σέ ὑμνοῦμε· Διότι μέ τὸ Σταυρὸ τοῦ Υἱοῦ σου νικήθηκε ὁ ἄδης καὶ ὁ θάνατος πέθανε· ὄντας νεκροὶ ἀναστηθήκαμε, καὶ κριθήκαμε ἄξιοι τῆς ζωῆς· Πήραμε τὸν παράδεισο, τὴν ἀρχαία ἀπόλαυση· Γι' αὐτὸ εὐχαριστώντας δοξολογοῦμε ὡς παντοδύναμο τὸ Χριστό, τὸν Θεὸν μας, καὶ μόνον πολυέλεο.

Μαρτυρικὸ τῆς Ζ'. ὠδῆς.

Βάζοντας θεμέλιο ἐπάνω στὴν ἀσάλευτη πέτρα τῆς πίστες οἱ Ἅγιοι, ἔδειξαν μεγάλη ἀνδρεία κατὰ τῶν τυράννων, καὶ μέ βάσανα πέτυχαν τὰ στεφάνια· Μέσω αὐτῶν, ὦ Θεέ, σῶσε μας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

Οἱ Ἀθλοφόροι, πού δέν πόθησαν τὴν ἐπίγεια ἀπόλαυση, ἔγιναν ἄξιοι γιὰ οὐράνια ἀγαθὰ, καὶ ἔγιναν συμπολιτεὶς τῶν Ἀγγέλων. Κύριε, μέ τίς πρεσβεΐες αὐτῶν ἐλέησε καὶ σῶσε μας.

Ἐπειδὴ οἱ ἅγιο Μάρτυρες πρεσβεύουν γιὰ μᾶς, καὶ ὑμνοῦν τὸ Χριστό, κάθε πλάνη ἔχει πάψει, καὶ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων διασώζεται μέ τὴν πίστη.

διασώζεται.

Χοροὶ Μαρτύρων ἀντέστησαν, τοῖς τυράννοις λέγοντες· Ἡμεῖς στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων, εἰ καὶ πυρὶ καὶ βασάνοις ἀναλώσετε ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τὴν δύναμιν.

Μεγάλη ἡ δόξα, ἣν ἐκτήσασθε Ἄγιοι, διὰ τῆς πίστεως· οὐ μόνον γὰρ ἐν τῷ πάσχειν τὸν ἐχθρὸν ἐνίκησατε, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον πνεύματα ἀπελαύνετε, ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰατροί, πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα...

Οἴμοι οἶον ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχὴ, χωριζομένη ἐκ τοῦ σώματος! οἴμοι πόσα δακρῦει τότε, καὶ οὐχ ὑπάρχει ὁ ἐλεῶν αὐτήν! πρὸς τοὺς Ἀγγέλους τὰ ὄμματα ῥέπουσα, ἀπρακτα καθικετεύει, πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τὰς χεῖρας ἐκτείνουσα, οὐκ ἔχει τὸν βοηθοῦντα. Διὸ ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐννοήσαντες ἡμῶν τὸ βραχὺ τῆς ζωῆς, τοῖς μεταστᾶσι τὴν ἀνάπαυσιν, παρὰ Χριστοῦ αἰτησώμεθα, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Παρηλθεν ἡ σκιά τοῦ Νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βᾶτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ παρθένος ἔμεινας, ἀντὶ στόλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος, ἀντὶ Μωυσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πλήθη Μαρτύρων ἀντιστάθηκαν στοὺς τυράννους λέγοντας· Ἐμεῖς εἴμαστε ἐπιστρατευμένοι ἀπὸ τοῦ Βασιλιά τῶν Δυνάμεων· καὶ ἂν μᾶς θανατώσετε μὲ φωτιά καὶ μὲ βάσανα, δέν ἀρνούμεθα τὴ δύναμη τῆς Ἁγίας Τριάδας.

Μεγάλη ἡ δόξα, πού ἀποκτήσατε, Ἄγιοι, μὲ τὴν πίστη! διότι ὄχι μόνον νικήσατε τὸν ἐχθρὸ πάσχοντας, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ θάνατο διώχνετε πονηρὰ πνεύματα· θεραπεύετε ἀσθενεῖς, ἰατροὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων· Πρεσβεύσατε πρὸς τὸν Κύριο, νά ἐλεηθῶν οἱ ψυχές μας.

Δόξα...

Ἀλλοίμονο! τί ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχὴ, ὅταν χωρίζεται ἀπὸ τὸ σῶμα! Ἀλλοίμονο! πόσο δακρῦζει τότε, καὶ δέν ὑπάρχει, ἐκεῖνος πού θά τὴν ἐλεήσει! Στρέφοντας τὰ μάτια πρὸς τοὺς Ἀγγέλους ἰκετεύει ἀνώφελα· Ἀπλώνοντας τὰ χεῖρα πρὸς τοὺς ἀνθρώπους δέν ἔχει βοηθό. Γ' αὐτό, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐννοώντας πόσο σύντομη εἶναι ἡ ζωὴ μας, ἄς ζητήσουμε τὴν ἀνάπαυση γιὰ τοὺς κεκοιμημένους, καὶ γιὰ τίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος..

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Πέρασε καὶ ἔφυγε ἡ σκιά τοῦ παλαιοῦ (τοῦ Ἑβραϊκοῦ) νόμου, διότι ἦλθε ὁ νόμος τῆς χάριτος (ὁ χριστιανικός). Διότι, ὅπως ἡ βᾶτος τοῦ Μωυσῆ δέν καιγόταν, μολονότι ἔβγαζε φλόγες, ἔτσι Παρθένος ἐγέννησες καὶ Παρθένος ἔμεινες· ἀντὶ στόλου πυρός, (πού ὀδηγοῦσε τοὺς Ἑβραίους στὴν ἔρημο) ἀνέτειλε ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ἀντὶ τοῦ Μωυσῆ ὁ Χριστός, ὁ Σωτήρας τῶν ψυχῶν μας.

ΗΧΟΣ Γ'.

ΤΗΙ ΚΥΡΙΑΚΗΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

Ἐσπερινὸν ὕμνον, προσφέρομένσοι Χριστέ, μετὰ θυμιάματος, καὶ ὠδῶν πνευματικῶν, ἐλέησον, Σωτήρ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σῶσόν με Κύριε ὁ Θεός μου· σὺ γὰρ πάντων ἡ σωτηρία, ὁ κλύδων με τῶν παθῶν ἐκταράττει, καὶ τὸ βάρος τῶν ἀνομιῶν με βυθίζει· δός μοι χεῖρα βοηθείας, καὶ πρὸς φῶς ἀνάγαγέ με κατανύξεως, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος, καὶ φιλόνητος.

Τὸν διεσπαρμένον μου νοῦν συνάγαγε Κύριε, καὶ τὴν χερσωθεῖσάν μου καρδίαν καθάρισον, ὡς τῷ Πέτρῳ διδούς μοι μετάνοιαν, ὡς τῷ Τελῶνῃ στεναγμόν, καὶ ὡς τῇ Πόρνῃ δάκρυα, ἵνα μεγάλη τῇ φωνῇ κραυγάζω σοι· Θεέ μου, σῶσόν με, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόνητος.

Πολλάκις τὴν ὑμνωδίαν ἐκτελῶν εὐρέθην τὴν ἁμαρτίαν ἐκπληρῶν, τῇ μὲν γλώττῃ ἄσματα φθεγγόμενος, τῇ δὲ ψυχῇ ἄτοπα λογιζόμενος, ἀλλ' ἐκάτερα διόρθωσον, Χριστέ ὁ Θεός, διὰ τῆς μετανοίας, καὶ ἐλέησόν με.

ΤΗΙ ΤΕΤΑΡΤΗΙ ΠΡΩΪ. ΟΡΘΟΣ

Τὸ ἀναρίθμητον τῆς ἐξουσίας σου, καὶ τὸ ἐκούσιον τὸ τῆς σταυρώσεως, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, ἐξίσταντο καθορῶσαι, πῶς ὁ ἀθεώρητος, ἐν σαρκὶ ἐμαστίζετο, θέλων ἐκλυτρώσασθαι ἐκ φθορᾶς τὸ ἀνθρώπινον; διὸ ὡς Ζωοδότῃ βοῶμέν σοι· δόξα, Χριστέ τῇ Βασιλείᾳ σου.

ΗΧΟΣ Γ'.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

Ἐσπερινὸ ὕμνο σοῦ προσφέρουμε, Χριστέ, μαζί μέ θυμίαμα καὶ ἄσματα (ὕμνους) πνευματικά· Ἐλέησε, Σωτήρα, τίς ψυχές μας.

Σῶσε με, Κύριε Θεέ μου, διότι ἐσύ εἶσαι ἡ σωτηρία ὅλων· ἡ τρικυμία τῶν παθῶν μέ ταράζει, καὶ τό βάρος τῶν ἀνομιῶν μέ βυθίζει· Δός μου χέρι βοηθείας, καὶ ὁδήγησέ με πρὸς τό φῶς τῆς κατανύξεως, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόνητος.

Τόν διασκορπισμένο μου νοῦ συγκέντρωσέ τον, Κύριε, καὶ τὴν καρδιά μου, πού ἔχει χερσωθεῖ, καθάρισέ την δίνον τάς μου μετάνοια ὅπως στόν Πέτρο, στεναγμό ὅπως στόν Τελῶνη, καὶ δάκρυα ὅπως στήν Πόρνη, γιά νά κραυγάζω σ' ἐσένα μέ μεγάλη φωνή· Θεέε μου, σῶσε με, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόνητος.

Πολλές φορές ἐκτελώντας τὴν ὑμνωδία βρέθηκα νά κάνω τὴν ἁμαρτία· Διότι μέ τὴ γλῶσσα βέβαια ἔλεγα ἄσματα, ἀλλά μέ τὴν ψυχὴ σκεπτόμουν ἄπρεπα πράγματα· Ἀλλά διόρθωσε καὶ τά δύο, Χριστέ Θεέ μου, μέ τὴ μετάνοια καὶ ἐλέησέ με.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΤΟΝ ΟΡΘΟ

Βλέποντας τὴν ἄπειρη ἐξουσία σου, καὶ τὴ θεληματική σου Σταύρωση, οἱ στρατιές τῶν Ἀγγέλων ἀποροῦσαν. Πῶς ὁ ἀόρατος μαστιγωνόταν σωματικά θέλοντας νά λυτρώσει ἀπὸ τὴ φθορά τό ἀνθρώπινο γένος; γι' αὐτό ὡς ζωοδότῃ φωνάζουμε σ' ἐσένα: Δόξα, Χριστέ, στή Βασιλεία σου.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Σταυρὸς ἐπάγη ἐπὶ γῆς, καὶ ἤψατο τῶν οὐρανῶν, οὐχ ὡς τοῦ ξύλου φθάσαντος τὸ ὕψος, ἀλλὰ σοῦ τοῦ ἐν αὐτῷ πληροῦντος τὰ σύμπαντα, δόξα σοι.

Δόξα...Καὶ νῦν...Σταυροθεοτοκίον.

Ράβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τὸν Σταυρὸν τοῦ Υἱοῦ σου Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ καταβάλλομεν τῶν ἐχθρῶν τὰ φρουράγματα, οἱ πόθῳ σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Εἰς τὴν Ζ'. Ωιδὴν. Μαρτυρικὸν.

Τῶν Ἀθλοφόρων σου τὴν μνήμην Κύριε, ὑπερεφάιδρυνας ὡς Παντοδύναμος, ὅτι ἐνίσχυσας αὐτοὺς τὰ πάθη σου μιμήσασθαι· ἐνίκησαν ἀνδρείως γὰρ τοῦ Βελίαρ τὴν δύναμιν· ὅθεν καὶ ἀπέλαβον, ἰαμάτων χαρίσματα, αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις φιλάνθρωπε, εἰρήνην παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ ΠΡΩΪ ΟΡΘΡΟΣ

Σταυρὸν καὶ θάνατον, παθεῖν ἐλόμενος, μέσον τῆς Κτίσεως τοῦτον κατέπηξας, ὅτε εὐδόκησας, Σωτήρ, τὸ σῶμά σου προσηλωθῆναι, τότε καὶ ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, ταῦτα καὶ Ληστής ὁρῶν, Θεὸν σε ὡμολόγησε, βοῶν σοι· μνήσθητί μου, Κύριε, καὶ ἔλαβε πιστεύσας τὸν Παράδεισον.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἐν κυπαρίσσῳ, καὶ πεύκῃ, καὶ κέδρῳ, ὑψώθης

Στίχ. Ὑψώνετε τὸν Κύριο, τὸν Θεὸ μας, καὶ προσκυνεῖτε τὸ ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του.

Ὁ Σταυρὸς καρφώθηκε στὴ γῆ καὶ ἄγγιξε τοὺς οὐρανοὺς, ὄχι ἐπειδὴ τὸ ξύλο ἐφθασε σ' αὐτὸ τὸ ὕψος, ἀλλὰ ἐπειδὴ Ἐσὺ, πού εἶσαι ἐπάνω του, γεμίζεις τὰ σύμπαντα· Δόξα σ' ἐσένα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Ἐχοντας ὡς ραβδί δυνάμεως τὸ Σταυρὸ τοῦ Υἱοῦ σου, Θεοτόκε, μέ αὐτόν θά καταβάλουμε τὴν ἀλαζονεῖα τῶν ἐχθρῶν, ἐμεῖς πού μέ πόθο σέ μεγαλύνουμε ἀκατάπαυστα.

Μαρτυρικὸ Ζ'. ὠδῆς.

Τὴ μνήμη τῶν Ἀθλοφόρων σου, Κύριε, τὴν ἔκανες πολὺ λαμπρὴ ὡς Παντοδύναμος, διότι τοὺς ἐνίσχυσες, νά μιμηθοῦν τὰ πάθη σου· Διότι ἐνίκησαν μέ ἀνδρεία τὴ δύναμη τοῦ σατανᾶ· Γι' αὐτὸ καὶ ἔλαβαν ὡς ἀμοιβὴ χαρίσματα θεραπειῶν· Μέ τίς ἰκεσίες αὐτῶν, Φιλάνθρωπε, δῶσε εἰρήνη στίς ψυχές μας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΣΤΟΝ ΟΡΘΡΟ

Ἀφοῦ ἐπέλεξες, νά πάθεις, Σταυρὸ καὶ θάνατο, τὰ ὑπέμεινες αὐτὰ στό μέσο τοῦ κόσμου, ὅταν ἀνέχθηκες, Σωτήρα, νά καρφώσεις τὸ σῶμα σου· Τότε καὶ ὁ ἥλιος ἔκρυψε τίς ἀκτῖνες του· Αὐτὰ βλέποντας καὶ ὁ Ληστής σέ ὡμολόγησε Θεό· φωνάζοντας σ' ἐσένα· θυμήσου με, Κύριε, καὶ ἀφοῦ πίστεψε, ἔλαβε τὸν παράδεισο.

Στίχ. Ὑψώνετε τὸν Κύριο, τὸν Θεὸ μας, καὶ προσκυνεῖτε τὸ ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του.

Ἐπάνω σέ κυπαρίσσι καὶ πεῦκο καὶ κέδρο ὑψώθηκες Ἐσὺ

Ὁ Ἀμνός τοῦ Θεοῦ, ἵνα σώσης τοὺς ἐν πίστει προσκυνοῦντας, τὴν ἐκούσιόν σου Σταύρωσιν· Χριστέ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐπονείδιστον Οἰκτίρμον θάνατον, διὰ σταυρώσεως, ἐκὼν ὑπέμεινας· ὃν ἡ τεκοῦσά σε Χριστέ, ὀρώσα ἐτιτρώσκετο· ἧς ταῖς παρακλήσεσι, διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου, μόνε ὑπεράγαθε, καὶ φιλόανθρωπε Κύριε, οἰκτείρησον καὶ σῶσον τὸν Κόσμον, ὁ αἴρων τὴν τούτου ἀμαρτίαν.

Εἰς τὴν Ζ'. Ωιδὴν. Μαρτυρικὸν.

Ἐκλάμπετε διὰ τῆς πίστεως, ὑπέρλαμπροι φωστῆρες Ἅγιοι, θεοσεβείας ἰατροί, ἀθλοφόροι πανεύφημοι τῶν τυράννων γὰρ τοὺς αἰκισμοὺς μὴ δειλανδρίσαντες, τῶν εἰδώλων τὰς δυσφημίας κατηδαφίσατε, τρόπαιον ἔχοντες ἀήττητον, τὸν Σταυρὸν τῆς ἀληθείας.

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου Χριστέ ἡ δύναμις· ἐν μνήμασι γὰρ κεῖνται, καὶ πνεύματα διώκουσι, καὶ κατήργησαν ἐχθροῦ τὴν ἐξουσίαν, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.

Προφῆται καὶ Ἀπόστολοι Χριστοῦ καὶ Μάρτυρες, ἐδίδαξαν ὑμνεῖσθαι, Τριάδα Ὁμοούσιον, καὶ ἐφώτισαν τὰ ἔθνη τὰ πεπλανημένα, καὶ κοινωνοὺς Ἀγγέλων ἐποίησαν, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν τυραννίδα ἔλυσαν, καὶ τυχόντες τῶν στεφάνων, μετὰ τῶν

ὁ ἀμνός (τό ἀρνί) τοῦ Θεοῦ, γιά νά σώσεις ἐκείνους πού μέ πίστη προσκυνοῦν τή θεληματική σου Σταύρωση· Χριστέ Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίο.

Ὑπέμεινες θεληματικά Εὐσπλαχνε, τόν ἐξευτελιστικό θάνατο μέ σταύρωση· πού βλέποντάς σε, Χριστέ, αὐτή πού σ' ἐγέννησε, πληγωνόταν· μέ τίς παρακλήσεις αὐτῆς γιά τὴν εὐσπλαχνία τοῦ ἐλέους σου, μόνε ὑπεράγαθε καὶ φιλόανθρωπε Κύριε, λυπήσου καὶ σῶσε τόν κόσμο, ἐσύ πού σηκώνεις τὴν ἀμαρτία του.

Μαρτυρικό τῆς Ζ', ὥδῆς.

Λάμπετε ὑπερβολικά μέ τὴν πίστη, ὑπέρλαμπροι φωστῆρες Ἅγιοι, θεοσεβεῖς ἰατροί, δοξασμένοι Ἀθλοφόροι· Διότι, χωρὶς νά δειλιάσετε τὰ βασανιστήρια τῶν τυράννων, κατεδαφίσατε τίς ἀσεβεῖς λατρεῖες, ἔχοντας ὡς ἀνίκητο σύμβολο νίκης τό Σταυρό τῆς ἀλήθειας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

Εἶναι μεγάλη ἡ δύναμη τῶν Μαρτύρων σου, Χριστέ· Διότι βρίσκονται στά μνήματα καὶ διώχνουν πνεύματα, καὶ κατήργησαν τὴν ἐξουσία τοῦ ἐχθροῦ, ἀφοῦ ἀγωνίσθηκαν ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας μέ τὴν πίστη τῆς Τριάδος.

Προφῆτες καὶ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ καὶ Μάρτυρες δίδαξαν νά ὑμνεῖται Τριάδα ὁμοούσια (μέ τὴ ἴδια οὐσία), καὶ φώτισαν τὰ πλανημένα ἔθνη, καὶ ἔκαναν τοὺς ἀπογόνους τῶν ἀνθρώπων συμμετοχοὺς τῶν Ἀγγέλων.

Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, στηρίχθηκαν στὴν πίστη, βεβαιώθηκαν μέ τὴν ἐλπίδα, ἐνώθηκαν ψυχικά μέ τὴν ἀγάπη τοῦ Σταυροῦ σου, καὶ κατέστρεψαν τὴν τυραννία τοῦ ἐχθροῦ,

Ἀσωμάτων πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου, Κύριε, ἡ δύναμις· ἐπάγη γὰρ ἐν τόπῳ, καὶ ἐνεργεῖ ἐν Κόσμῳ, καὶ ἀνέδειξεν ἐξ ἀλιέων Ἀποστόλους, καὶ ἐξ ἔθνῶν Μάρτυρας, ἵνα πρεσβεύωσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Νεκρώσιμον.

Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα, ὅσα οὐχ ὑπάρχει μετὰ θάνατον, οὐ παραμένει ὁ πλοῦτος, οὐ συνοδεύει ἡ δόξα· ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος, ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται. Διὸ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ βοήσωμεν· Τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἔνθα πάντων ἐστὶν εὐφραινομένων ἡ κατοικία.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν θεανδρικόν σου τόκον πανσεβάσμιε; Πείραν γὰρ ἀνδρὸς μὴ δεξαμένη Πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱὸν ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς ὑπομείναντα τροπήν, ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἐκατέρας οὐσίας τὴν ιδιότητα σώαν φυλάξαντα. Διὸ Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

ΗΧΟΣ Δ'.

ΤΗΙ ΚΥΡΙΑΚΗΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

Ἦθελον δάκρυσιν ἐξαλειψαί, τῶν ἐμῶν

καὶ ἔτσι ἐπέτυχαν τὰ στεφάνια, μαζί μέ τοὺς Ἀγγέλους καὶ πρεσβεύουν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν μας.

Εἶναι μεγάλη ἡ δύναμη τοῦ Σταυροῦ σου, Κύριε· Διότι καρφώθηκε σέ ἓνα τόπο, ἀλλά ἐνεργεῖ σέ ὅλο τὸν κόσμο· Καὶ ἀνέδειξε Ἀποστόλους ἀπὸ ψαράδες, καὶ ἀπὸ τὰ ἔθνη Μάρτυρες, γιὰ νὰ πρεσβεύουν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν μας.

Δόξα... Νεκρώσιμο.

Ὅλα τὰ ἀνθρώπινα εἶναι μάταια, ὅσα δέν ὑπάρχουν μετὰ τὸ θάνατο· Διότι δέν παραμένει ὁ πλοῦτος, δέν συνοδεύει ἡ δόξα· Διότι μόλις ἔλθει ὁ θάνατος, ὅλα αὐτὰ ἐξαφανίζονται. Γι' αὐτὸ ἄς φωνάξουμε στό Χριστό, τὸν ἀθάνατο Βασιλέα: Ἀνάπαυσε, αὐτοὺς πού ἔφυγαν ἀπὸ μᾶς, ἐκεῖ ὅπου εἶναι ἡ κατοικία ὅλων αὐτῶν πού εὐφραίνονται.

Καὶ νῦν.... Θεοτοκίο.

Πῶς νὰ μὴ θαυμάσουμε τὸν θεανθρώπινό σου τέκνο, Πάνσεμνη; Διότι, χωρίς νὰ ἔχεις σχετισθεῖ μέ ἄνδρα, Ἀμόλυνη, γέννησες Υἱό μέ σάρκα χωρίς πατέρα, αὐτὸν ὁ ὁποῖος προαιώνια γεννήθηκε ἀπὸ Πατέρα χωρίς μητέρα, χωρίς νὰ ὑποστεῖ μετατροπὴ ἢ σύγχυση ἢ διαίρεση, ἀλλὰ ἀντιθέτως μέ τὸ νὰ φυλάξει τὴν ιδιότητά του ἄθικτη. Γι' αὐτὸ, Δέσποινα (Κυρία) Μητέρα καὶ Παρθένη, αὐτὸν ἰκέτευε, νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές αὐτῶν, πού μέ τρόπο ὀρθόδοξο σέ ἀναγνωρίζουν Θεοτόκο (Μητέρα Θεοῦ).

ΗΧΟΣ Δ'.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

Ἦθελα νὰ σβήσω μέ δάκρυα τὸ γραμμάτιο τῶν δικῶν

πτεισμάτων Κύριε, τὸ χειρόγραφον, καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μου, διὰ μετανοίας εὐαρεστησαί σοι, ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς ἀπατᾷ με, καὶ πολεμεῖ τὴν ψυχὴν μου, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Τίς χειμαζόμενος καὶ προστρέχων, τῷ λιμένι τούτῳ οὐ διασώζεται; ἢ τίς ὀδυνώμενος καὶ προσπίπτων, τῷ ἰατρείῳ τούτῳ οὐ θεραπεύεται; Δημιουργέ τῶν ἀπάντων, καὶ ἰατρὲ τῶν νοσούντων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Πλῦνόν με τοῖς δάκρυσί μου, Σωτήρ, ὅτι ῥερούπωμαι ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις· διὸ καὶ προσπίπτω σοι. Ἕμαρτόν· ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Πρόβατόν εἰμι τῆς λογικῆς σου ποιίμνης, καὶ πρὸς σὲ καταφεύγω, τὸν ποιμένα τὸν καλόν, ζήτησόν με τὸν πλανηθέντα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

ΤΗΙ ΤΕΤΑΡΤΗΙ ΠΡΩΪ ΟΡΘΟΣ

Ἐξηγόρασας ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, τῷ τιμίῳ σου Αἵματι, τῷ Σταυρῷ προσηλωθεῖς, καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθεῖς, τὴν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις, Σωτήρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ταχὺ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημοῦσί σε, καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἄνελε τῷ Σταυρῷ σου, τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας, γνώτωσαν πῶς ἰσχύει,

μου σφαλμάτων, καὶ κατὰ τὴν ὑπόλοιπη ζωὴ μου μέ τῆ μετάνοια νά γίνω εὐάρεστος σ' ἐσένα· ἀλλὰ ὁ ἐχθρὸς μέ ἔξαπατᾷ καὶ πολεμεῖ τὴν ψυχὴ μου· Κύριε, πρὶν χαθῶ τελείως σῶσε με.

Ποιὸς πού θαλασσοδέρνεται καὶ καταφεύγει σ' αὐτό τό λιμάνι δέν διασώζεται; Ἡ ποιὸς πού ὑποφέρει καὶ καταφεύγει σ' αὐτό τό ἰατρεῖο δέ θεραπεύεται; Δημιουργέ τῶν ἀπάντων καὶ ἰατρὲ τῶν ἀσθενῶν, Κύριε, πρὶν χαθῶ τελειωτικά, σῶσε με.

Πλῦνε με μέ τά δάκρυσά μου, Σωτήρα, διότι ἔχω λερωθεῖ μέ πολλές ἁμαρτίες· γι' αὐτό καὶ πέφτω μπροστά σου· ἁμάρτησα· Ἐλέησέ με, Θεέ μου.

Εἶμαι πρόβατο τοῦ λογικοῦ σου κοπαδιοῦ, καὶ καταφεύγω σ' ἐσένα τὸν καλὸ βοσκό· ἀναζήτησέ με, Θεέ μου, ἐμένα τὸν πλανεμένο, καὶ ἐλέησέ με.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΤΟΝ ΟΡΘΟ

Μᾶς ἐξαγόρασες ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ νόμου μέ τό τίμιο αἷμα σου, ἀφοῦ καρφώθηκες στό Σταυρό καὶ πληγώθηκες μέ τῇ λόγχῃ, πήγασες τὴν ἀθανασία στους ἀνθρώπους. Σωτήρα μας, δόξα σ' ἐσένα.

Στίχ. Ὑψώνετε τὸν Κύριο τὸν Θεὸ μας, καὶ προσκυνεῖτε τό ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του.

Γρήγορα πρόφθασέ μας, πρὶν ὑποδουλωθοῦμε σέ ἐχθρούς, πού βλασφημοῦν ἐσένα καὶ ἀπειλοῦν ἐμᾶς, Χριστέ Θεέ μας· Ἐξαφάνισε μέ τό Σταυρό σου, αὐτούς πού μᾶς πολεμοῦν· Ἄς μάθουν πόση δύναμη ἔχει τῶν ὀρθοδόξων ἡ

Ὁρθοδόξων ἢ Πίστις, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλόθρῳπε.

Δόξα...Καί νῦν...Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διήλθέ σου τήν παναγίαν ψυχήν, ἡνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἔκουσίως τόν Υἱόν καί Θεόν σου, ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν δωρήσασθαι.

Εἰς τήν Ζ'. Ωιδήν. Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γάρ τήν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον, ἔθραυσαν καί δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ. ΟΡΘΟΣ

Σταυρῶ σε προσήλωσαν οἱ Ἰουδαῖοι Σωτήρ, δι' οὗ ἐκ τῶν ἐθνῶν ἡμᾶς ἀνεκαλέσω τὸ πρῖν, φιλόθρῳπε Κύριε, ἤπλωσας τὰς παλάμας, ἐν αὐτῷ τῇ βουλήσει, λόγχη δὲ τήν πλευράν σου κατεδέξω νυγῆναι, τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρισμῶν σου, δόξα, Μακρόθυμε.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Τὸ φῶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν, νῦν καθορῶντες Χριστέ, Σταυρόν σου τὸν ἄχραντον, καί προσκυνοῦντες αὐτόν, φαιδρῶς ἐκβοῶμέν σοι· Δόξα σοι ὁ ἐν τούτῳ, ὑψωθῆναι θελήσας, δόξα σοι

πίστη μέ τις πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, μόνε Φιλόθρῳπε.

Δόξα... Καί νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε Παναμόλυντη, Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ, σπαθί διαπέρασε τήν πανάγια ψυχή σου, ὅταν εἶδες νά σταυρώνεται θεληματικά ὁ Υἱός καί Θεός σου· Τόν ὅποιο, εὐλογημένη, μὴ παύσεις νά παρακαλεῖς, νά δωρίσει σ' ἡμᾶς συγχώρηση πταισμάτων.

Ματυρικό Ζ'. ὠδῆς.

Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, κατὰ τήν ἄθλησίν τους ἔλαβαν στεφάνια τῆς ἀφθαρσίας ἀπό σένα τόν Θεό μας· Διότι ἔχοντας τή δύναμή σου νίκησαν τοὺς τυράννους, συνέτριψαν καί τῶν δαιμόνων τήν ἀνίσχυρη ἀλαζονεία. Μέ τις ἰκεσίες αὐτῶν, Χριστέ Θεέ μας, σῶσε τις ψυχές μας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΣΤΟΝ ΟΡΘΟ

Σέ κάρφωσαν σέ Σταυρό οἱ Ἰουδαῖοι, Σωτήρα, διά τοῦ ὁποίου μᾶς κάλεσες ἐξ ἀρχῆς ἀπό τὰ ἔθνη, Χριστέ Θεέ μας· ἄπλωσες τίς παλάμες σου ἐπάνω σ' αὐτόν μέ τή θέλησή σου, καί καταδέχθηκες νά πληγωθεῖς μέ λόγχη στήν πλευρά σου· δόξα στό πλήθος τῆς εὐσπλαχνίας σου, Μακρόθυμε (Μεγαλόψυχε).

Στίχ. Ὑψώνετε τόν Κύριο τόν Θεό μας, καί προσκυνεῖτε τό ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του.

Παρατηρώντας τώρα, Χριστέ, τό φῶς τῶν ψυχῶν μας, πού εἶναι ὁ Σταυρός σου ὁ ἀμόλυντος, καί προσκυνώντας τον, φωνάζουμε μέ χαρά σ' ἐσένα: Δόξα σ' ἐσένα πού θέλησες νά ὑψωθεῖς σ' αὐτόν· Δόξα σ' ἐσένα πού φώτισες μέ

ὁ φωτίσας, δι' αὐτοῦ πᾶσαν κτίσιν, ἐν ᾧ σε ἀκαταπαύστως, ὕμνοις δοξάζομεν.

Δόξα...Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σε ὑψούμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἄχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο γιέ μου θαῦμα; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὅλων ὀμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζωῶσαι τοὺς τεθνεῶτας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Εἰς τὴν Ζ'. Ωιδὴν. Μαρτυρικὸν.

Ἡ σεπτὴ τῶν Ἀθλοφόρων πανήγυρις, Οὐρανὸν τὴν Ἐκκλησίαν ἔδειξε, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συγχορεύουσιν Ἄγγελοι, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

Ὁ ἐνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνεῖαις τῶν Ἁγίων σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ τῶν ἁγίων Μαρτύρων δεξάμενος τὴν ὑπομονήν, καὶ παρ' ἡμῶν δέχου τὴν ὑμνωδίαν φιλόφρονε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν, ἰκεσίαις, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐχοντες παρησίαν, πρὸς τὸν Σωτῆρα Ἅγιοι, πρεσβεύσατε ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, ἄφεσιν πταισμάτων αἰτούμενοι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Τερεῖα ἔμψυχα, ὀλοκαυτώματα λογικά, Μάρτυρες Κυρίου, θύματα τέλεια Θεοῦ, Θεὸν γινώσκοντα, καὶ Θεῷ γινωσκόμενα, πρόβατα, ὧν ἡ

αὐτὸν ὅλη τὴν κτίση· Γιά τὸν ὁποῖο ἀκατάπαυστα σέ δοξάζουμε μέ ὕμνους.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Μόλις σέ εἶδε νά ὑψώνεσαι στό Σταυρό ἡ ἀγνή Μητέρα σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ, θρηνώντας μητρικά ἔλεγε· τί εἶναι αὐτό τό καινούριο καὶ παράξενο θαῦμα, γιέ μου; Πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὅλων συναντᾷς τό θάνατο, θέλοντας νά δώσεις ζωὴ στοὺς πεθαμένους ὡς εὐσπλαγχνος.

Μαρτυρικὸ τῆς Ζ'. ὠδῆς.

Ἡ σεβάσμια πανήγυρη τῶν Ἀθλοφόρων, ἀνέδειξε τὴν Ἐκκλησία Οὐρανό, καὶ πανηγυρίζουν Ἄγγελοι μαζί μέ τοὺς ἀνθρώπους· Μέ τίς δικές τους ἰκεσίες, Χριστέ Θεέ μας, σῶσε τίς ψυχές μας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

Ἐσύ πού δοξάζεσαι κατὰ τίς μνημέες τῶν Ἁγίων σου, Χριστέ Θεέ μας, καθὼς παρακαλεῖσαι ἀπ' αὐτοὺς, στείλε κάτω σ' ἐμᾶς τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐσύ πού δέχθηκες τὴν ὑπομονή τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, δέξου καὶ ἀπό μᾶς τὴν ὑμνωδία, Φιλάνθρωπε, δωρίζοντας σ' ἐμᾶς μέ τίς ἰκεσίες τους τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐχοντας θάρρος πρὸς τὸν Σωτῆρα, Ἅγιοι, πρεσβεύσατε ἀκατάπαυστα γιά μᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ζητώντας συγχώρηση πταισμάτων, καὶ γιά τίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Υπήρξατε ἔμψυχα θύματα, ὀλοκληρωτικές λογικές θυσίες, Μάρτυρες τοῦ Κυρίου, θύματα τέλεια τοῦ Θεοῦ, πού γνωρίζατε τὸν Θεὸ καὶ σᾶς ἀναγνώριζε ὁ Θεός· Πρόβατα τῶν

μάνδρα λύκοις ἀνεπίβατος, πρεσβεύσατε καὶ ἡμᾶς, συμποιμανθῆναι ὑμῖν, ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως.

Δόξα... Νεκρώσιμον.

Ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Κόσμου προσπάθεια; ποῦ ἐστὶν ἡ τῶν προσκαίρων φαντασία; ποῦ ἐστὶν ὁ χρυσός, καὶ ὁ ἄργυρος; ποῦ ἐστὶ τῶν οἰκετῶν ἡ πλημμύρα, καὶ ὁ θόρυβος; πάντα τέφρα, πάντα κόνις, πάντα σκιά. Ἀλλὰ δεῦτε βοήσωμεν τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ, Κύριε τῶν αἰωνίων σου ἀγαθῶν ἀξίωσον, τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν, καὶ ἀνάπαυσον αὐτούς, ἐν τῇ ἀγήρῳ μακαριότητι.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ὁ διὰ σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυῖδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειᾷ σοι ποιήσαντι. Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου· σέ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάση εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον εὐρών, πρόβατον τοῖς ὤμοις ἀναλαβόν, τῷ Πατρὶ προσαγάγη, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ Δυνάμεσι, καὶ σῶσῃ, Θεοτόκε, τὸν Κόσμον Χριστὸς ὁ ἔχων τὸ μέγα, καὶ πλούσιον ἔλεος.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Α'.

ΤΗΙ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Κύριε ἀμαρτάνων οὐ παύομαι, φιλανθρωπίας ἀξιούμενος οὐ γινώσκω, νίκησόν μου τὴν πώρωσιν,

ὁποίων ἡ μάνδρα ἦταν ἀπλησίαστη ἀπὸ τοὺς λύκους· Προσβεύσατε, ὥστε κι ἐμεῖς νά βοσκήσουμε μαζί σας σέ νερά ἀναπαύσεως.

Δόξα ... Νεκρώσιμο.

Ποῦ εἶναι ἡ προσπάθεια τοῦ κόσμου; ποῦ εἶναι ἡ φαντασία τῶν προσωρινῶν πραγμάτων; Ποῦ εἶναι τό χρυσάφι καὶ τό ἀσήμι; Ποῦ εἶναι ἡ πλημμύρα τῶν ὑπηρετῶν καὶ ὁ θόρυβος; Ὅλα εἶναι στάχτη, ὅλα σκόνη, ὅλα σκιά. Ἀλλὰ ἐλᾶτε, ἄς κραυγᾶσουμε στὸν ἀθάνατο Βασιλιά: Κύριε, κάνε ἀξιούς γιὰ τὰ αἰώνια ἀγαθὰ, αὐτούς πού ἔφυγαν ἀπὸ ἀνάμεσά μας, καὶ ἀνάπαυσέ τους στὴν ἀγέραστη μακαριότητα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Ὁ προπάτορας τοῦ Θεανθρώπου, ὁ Προφήτης Δαυῖδ, μελωδικὰ προφήτευσε γιὰ σένα, ἀπευθυνόμενος σ' Ἐκεῖνον πού ἔδειξε μεγαλειᾷ σ' ἐσένα (Παναγία): κάθισε ἡ Βασίλισσα στὰ δεξιά σου· διότι σέ ἀνέδειξε Μητέρα καὶ πρόξενο (αἰτία) τῆς ζωῆς ὁ Θεός, πού εὐδόκησε (μας ἔκανε τὴ χάρη), νά γίνεῖ ἄνθρωπος ἀπὸ σένα, γιὰ νά ἀναπλάσει (ἀνακαινίσει) τὴν εἰκόνα του (τὸν ἄνθρωπο), πού εἶχε φθαρεῖ ἀπὸ τὰ πάθη, καὶ ἀφοῦ βρῆκε τό πλανημένο πρόβατο, πού περιπλανιόταν στὰ ὄρη, παίρνοντάς το στοὺς ὤμους του, νά τό φέρει στὸν Πατέρα, καὶ μέ τό δικό του θέλημα νά τό ἐνώσει μέ τίς οὐράνιες δυνάμεις, καὶ γιὰ νά σώσει, Θεοτόκε, τὸν κόσμο ὁ Χριστός, πού ἔχει τό μέγα καὶ πλούσιο ἔλεος.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Α'.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

Κύριε, δέν παύω νά ἀμαρτάνω, καὶ ἐνῶ μέ κρίνεις ἀξιοφιλανθρωπίας, ἐγὼ δέν τό κατανοῶ· Νίκησε τὴν πόρωσή μου,

μόνε Ἀγαθέ, καί ἐλέησόν με.

Κύριε, καί τόν φόβον σου πτοοῦμαι, καί τὸ πονηρὸν ποιεῖν οὐ παύομαι, τίς ἐν δικαστηρίῳ τὸν δικαστὴν οὐ πτοεῖται; ἢ τίς ἰαθῆναι βουλόμενος, τὸν ἰατρὸν παροργίζει ὡς κἀγώ; Μακρόθυμε Κύριε, ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ μου σπλαχνίσθητι, καί ἐλέησόν με.

Οἴμοι! τί ὁμοιώθην ἐγώ, τῇ ἀκάρπῳ συκῇ, καί πτοοῦμαι τὴν κατάραν σὺν τῇ ἐκκοπῇ, ἀλλ' ἐπουράνιε γεωργέ Χριστέ ὁ Θεός, τὴν χερσωθειῖσάν μου ψυχὴν, καρποφόρον ἀνάδειξον, καί ὡς τὸν ἄσωτον Υἱόν, δέξαι με καί ἐλέησόν με.

Τὰ πλήθη τῶν πταισμάτων μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καί πάσας ἐξάλειψον τὰς ἀνομίας μου, λογισμὸν μοι παρέχων ἐπιστροφῆς, ὡς μόνος φιλόανθρωπος, δέομαι καί ἐλέησόν με.

ΤΗΙ ΤΕΤΑΡΤΗΙ. ΟΡΘΟΣ.

Τὸν σταυρωθέντα Σωτῆρα, καί Λυτρωτὴν ἡμῶν, ἐκουσίως ὡς οἶδε καί ὡς ἠυδόκησεν, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ, καί δοξάζομεν, ὅτι προσήλωσεν αὐτὸς τὰς ἀμαρτίας τῶν βροτῶν, ῥυσάμενος ἐκ τῆς πλάνης, τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώπων, καί βασιλείας ἡμᾶς κατηξίωσε.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας ἐκουσία βουλή, καί φθορᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἐλευθερώσας Σωτῆρ, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ, καί προσκυνοῦμέν σε, ὅτι ἐφώτισας ἡμᾶς, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, καί

μόνε Ἀγαθέ, καί ἐλέησέ με.

Κύριε, καί δειλιάζω μπροστά στό φόβο σου, καί δέν παύω νά κάνω τό πονηρό. Ποιός δέν φοβᾶται τό δικαστή στό δικαστήριο; καί ποιός, πού θέλει νά θεραπευθεῖ, ἐξοργίζει τὸν ἰατρό, ὅπως ἐγώ; Μεγαλόψυχε Κύριε, σπλαχνίσου με γιά τὴν ἀσθένειά μου καί ἐλέησέ με.

Ἀλλοίμονο! Γιατί ὁμοιώθηκα ἐγώ μέ τὴν ἀκαρπῆ συκιά καί φοβοῦμαι τὴν κατάρα μαζί μέ τό κόψιμο· ἀλλά ἐπουράνιε γεωργέ, Χριστέ Θεέ μου, τὴν ψυχὴ μου πού ἔμεινε χέρσα, ἀνάδειξέ την καρποφόρα, καί ὅπως τὸν Ἄσωτο Υἱό δέξου με καί ἐλέησέ με.

Τὰ πλήθη τῶν πταισμάτων μου παράβλεψέ τα, Κύριε, ἐσύ πού γεννήθηκες ἀπὸ Παρθένο, καί σβῆσε ὅλες τίς ἀνομίες μου, σέ παρακαλῶ, δίνοντάς μου λογισμό μετανοίας ὡς μόνος φιλόανθρωπος καί ἐλέησέ με.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΤΟΝ ΟΡΘΟ

Τό Σωτήρα καί Λυτρωτὴ μας, πού σταυρώθηκε θεληματικά, ὅπως γνωρίζει καί ὅπως καταδέχθηκε, ἀνυμνοῦμε οἱ πιστοὶ καί δοξάζουμε· Διότι αὐτὸς κάρφωσε στό Σταυρὸ τίς ἀμαρτίες τῶν ἀνθρώπων καί λύτρωσε ἀπὸ τὴν πλάνη τό γένος τῶν ἀνθρώπων, καί μᾶς ἔκανε ἀξιόους γιά τὴ Βασιλεία του.

Στίχ. Ὑψώνετε τὸν Κύριο τὸν Θεὸ μας, καί προσκυνεῖτε τό ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του.

Ἐσύ πού ὑπόμεινες Σταυρὸ μέ θεληματικὴ ἀπόφαση, καί ἐλευθερώσες τοὺς ἀνθρώπους, Σωτήρα, σέ ἀνυμνοῦμε οἱ πιστοὶ καί σέ προσκυνοῦμε, διότι μᾶς φώτισες μέ τὴ δύναμη τοῦ Σταυροῦ· κί ὅλοι σέ δοξολογοῦμε, φιλόανθρωπε καί

πάντες δοξολογοῦμεν, φιλάνθρωπε, καὶ οἰκτίρμον,
ὡς ζωοδότην καὶ Κύριον.

Δόξα...Καὶ νῦν...Σταυροθεοτοκίον.

Τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου παρισταμένη,
θρηνηδῦσα βόα ἢ Θεοτόκος· Οἴμοι ᾧ Τέκνον μου!
οἴμοι φῶς τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν! πῶς ἐτανύθης ἐν
Σταυρῷ ὁ ἐκτείνας θεϊκῶς τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ
δέρριν, καὶ ἐκ θαλάσσης ἀνάγων, πηγὰς ὑδάτων
τῷ σῶ προστάγματι.

Εἰς τὴν Ζ'. Ωιδὴν. Μαρτυρικὸν.

Τοὺς Ἀθλοφόρους σου Κύριε, μεγάλους
ἀντιλήπτορας ἀνέδειξας, Σωτήρ, τῇ Οἰκουμένη, δι'
ᾧ τὰ πάθη φυγαδεύονται· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις
σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ ΟΡΘΡΟΣ

Τόπος Κρανίου Παράδεισος γέγονε· μόνον γὰρ
ἐπάγη τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, εὐθύς ἐβλάστησε τὸν
βότρυν τῆς ζωῆς, σὲ Σωτήρ εἰς ἡμῶν εὐφροσύνην,
δόξα σοι.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ
προσκυβεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ σου, Σωτήρ ἡμῶν, τῷ
Κόσμῳ ἀνεδείχθη σωτήριο· ἐν αὐτῷ γὰρ βουλήσει
προσηλωθεὶς, τῆς κατάρας ἐρρύσω τοὺς γηγενεῖς,
ἢ πάντων χαρὰ, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα...Καὶ νῦν ... Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ σε ὀρώσα, Χριστέ ἢ Μήτηρ σου,
ἐκουσίως ἐν μέσῳ ληστῶν κρεμάμενον, κοπτομένη
μητρικῶς, τὰ σπλάγχνα ἔλεγεν· Ἀναμάρτητε Υἱέ,

εὐσπλαχνε, ὡς ζωοδότη καὶ Κύριο.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Παραστέκοντας στό Σταυρὸ τοῦ Κυρίου θρηνώντας φώ-
ναζε ἢ Θεοτόκος· Ἀλλοίμονο τέκνο μου! Ἀλλοίμονο τό φῶς
τῶν ματιῶν μου! Πῶς ἀπλώθηκες στό Σταυρό, Ἐσύ πού μέ
θεία δύναμη ἄπλωσες τόν οὐρανό ὡς δέρμα, καὶ ἀνεβάξεις
ἀπό τή θάλασσα ὑδάτινες πηγές μέ τό πρόσταγμά σου;

Μαρτυρικό τῆς Ζ'. ᾠδῆς.

Τοὺς Ἀθλοφόρους σου, Κύριε, τοὺς ἀνέδειξες μεγάλους
βοηθούς στήν οἰκουμένη, Σωτήρα, διά τῶν ὁποίων φυγαδεύ-
ονται τὰ πάθη· Μέ τίς πρεσβεῖες αὐτῶν σῶσε τίς ψυχές μας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΣΤΟΝ ΟΡΘΡΟ

Ὁ Τόπος τοῦ Κρανίου (ὁ Γολγοθᾶς) ἔγινε παράδεισος·
Διότι ἄφοῦ μόνο καρφώθηκε στή γῆ τό ξύλο τοῦ Σταυροῦ,
εὐθύς βλάστησε τό σταφύλι τῆς ζωῆς, ἐσένα Σωτήρα, γιά τη
δική μας εὐφροσύνη· δόξα σοι.

Στίχ. Ὑψώνετε τόν Κύριο τόν Θεό μας, καὶ προσκυβεῖτε
τό ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του.

Τό ξύλο τοῦ Σταυροῦ σου, Σωτήρα μας, γιά τόν κόσμο
ἀναδείχθηκε σωτήριο· Διότι, ἀφοῦ καρφώθηκες σ' αὐτό θε-
ληματικά, γλύτωσες ἀπό τήν κατάρα τοὺς γήινους (τοὺς
ἀνθρώπους)· Ἐσύ ἢ χαρὰ τῶν πάντων Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Βλέποντάς σε, Χριστέ, ἢ Μητέρα σου κρεμασμένον στόν
Σταυρό θεληματικά ἀνάμεσα σέ ληστές μέ τὰ σπλάγχνα
γεμᾶτα συντριβή, ἔλεγε ὡς μητέρα· Ἀναμάρτητε Υἱέ, πῶς

πῶς ἀδίκως ἐν Σταυρῷ, ὡσπερ κακοῦργος ἐπάγης; τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώπων, ζῶσαι θέλων, ὡς ὑπεράγαθος.

Εἰς τὴν Ζ'. Ωιδὴν.Μαρτυρικὸν.

Λάμπει σήμερον ἡ μνήμη τῶν Ἀθλοφόρων· ἔχει γὰρ καὶ οὐρανόθεν ἀπαύγασμα, ὁ χορός τῶν Ἀγγέλων πανηγυρίζει, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος συνεορτάζει. Διὸ πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

Τῶν ἐπιγείων ἀπάντων καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασάνων ἀνδρείως κατατολήσαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων οὐκ ἠστοχήσατε, ἀλλ' οὐρανῶν Βασιλείας κληρονόμοι γεγονάτε, πανεύφημοι Μάρτυρες, ἔχοντες παρρησίαν, πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῷ Κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸν θυρεὸν τῆς Πίστεως περιβαλλόμενοι, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ, ἑαυτοὺς διαναστήσαντες, πρὸς τὰς βασάνους ἀνδρείως ἀπηυτομόλησαν, καὶ διαβόλου τὴν πλάνην, καὶ τὸ θράσος κατήρησαν, οἱ Ἅγιοί σου Κύριε· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, ὡς παντοδύναμος Θεός, τῷ Κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατὰπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν, ἅγιοι Μάρτυρες, ἵνα ῥυσθῶμεν τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ὑμῖν γὰρ ἐδόθη χάρις, πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀκορέστῳ διαθέσει ψυχῆς, Χριστὸν οὐκ ἀρνησάμενοι, ἅγιοι Μάρτυρες, οἵτινες διαφόρους

καρφώθηκες ἀδίκῃ στό Σταυρῷ ὡς κακοῦργος; θέλοντας νὰ δώσεις ζωὴν στό γένος τῶν ἀνθρώπων ὡς ὑπεράγαθος.

Μαρτυρικὸ τῆς Ζ'. ῶδῆς.

Λάμπει σήμερα ἡ μνήμη τῶν ἀθλοφόρων· διότι ἔχει φωτισμό καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανό· Τὸ πλῆθος τῶν ἀγγέλων πανηγυρίζει καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος συνεορτάζει. Γι' αὐτὸ πρεσβεύουν στό Κύριο νὰ ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

Ἀφοῦ καταφρονήσατε ὅλα τὰ ἐπίγεια, καὶ μέ ἀνδρεία δείξατε τόλμη στά βασανιστήρια, δέν πέσατε ἔξω στίς μακάριες ἐλπίδες, ἀλλά γίνατε κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν, φημισμένοι Μάρτυρες· ἔχοντας θάρρος πρὸς τὸν φιλόανθρωπο Θεό, ζητήστε γιὰ τὸν κόσμον εἰρήνην, καὶ γιὰ τίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀφοῦ ντύθηκα τὴν ὀλόσωμη ἀσπίδα τῆς πίστεως, καὶ μέ τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ παρακίνησαν τοὺς ἑαυτοὺς τους, προχώρησαν μόνοι τους μέ ἀνδρεία πρὸς τὰ βάσανα καὶ κατάργησαν τὴν πλάνη καὶ τὸ θράσος τοῦ διαβόλου οἱ Ἅγιοί σου, Κύριε· Μέ τίς ἰκεσίες αὐτῶν, ὡς παντοδύναμος Θεός, στείλε κάτω στόν κόσμον τὴν εἰρήνην, καὶ στίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Πρεσβεύσατε γιὰ μᾶς, Ἅγιοι Μάρτυρες, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τίς ἀνομίες μας, διότι σ' ἐσᾶς δόθηκε χάρις νὰ πρεσβεύετε γιὰ μᾶς.

Μέ ἀχόρταγη ψυχικὴ διάθεση, μὴ ἀρνούμενοι τὸ Χριστό, ἅγιοι Μάρτυρες, ὑπομείνατε τὰ φοβερά καὶ διάφορα βασανι-

αίκισμούς, παθημάτων υπομείναντες, τῶν τυράννων τὰ θράση κατηδαφίσατε, ἀκλινῆ καὶ ἄτρωτον τὴν Πίστιν φυλάξαντες, εἰς Οὐρανούς μετέστητε· ὅθεν καὶ παρρησίας τυχόντες πρὸς αὐτόν, αἰτήσασθε δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Ἐμνήσθην τοῦ Προφήτου βοῶντος· Ἐγὼ εἶμι γῆ καὶ σποδός, καὶ πάλιν κατενόησα ἐν τοῖς μνήμασι, καὶ εἶδον τὰ ὄστᾶ τὰ γεγυμνωμένα, καὶ εἶπον· Ἄρα τίς ἐστι βασιλεύς, ἢ στρατιώτης, ἢ πλούσιος, ἢ πένης, ἢ δίκαιος, ἢ ἁμαρτωλός; Ἀλλὰ ἀνάπαυσον, Κύριε, μετὰ Δικαίων τοὺς δούλους σου, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς ἀπειρογάμου νύμφης εἰκῶν διεγράφη ποτέ· ἐκεῖ Μωϋσῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος, ἐνθάδε Γαβριὴλ ὑπηρέτης τοῦ θαύματος· τότε τὸν βυθὸν ἐπέζευσεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ, νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν, ἀσπόρως ἢ Παρθένος, ἢ θάλασσα, μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ ἔμεινεν ἄβατος· ἢ Ἄμεμπτος μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουήλ, ἔμεινεν ἄφθορος· ὁ ὢν καὶ προῶν, καὶ φανείς ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Β'

ΤΗΙ ΚΥΡΙΑΚΗΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

Μετάνοιαν οὐ κέκτημαι, ἀλλ' οὐδὲ πάλιν δάκρυα· διὰ τοῦτο ἰκετεύω σε, Σωτήρ, πρὸ τέλους ἐπιστρέψαι, καὶ δοῦναι μοι κατάνυξιν, ὅπως

στήρια τῶν παθημάτων· Κατεδαφίσατε τὸ θράσος τῶν τυράννων· καὶ φυλάγοντας ἀκλόνητη καὶ ἄτρωτη τὴν πίστη, μετατεθήκατε στοὺς οὐρανούς· Γι' αὐτὸ καὶ ἐπειδὴ βρήκατε θάρρος πρὸς αὐτόν, ζητήστε νὰ δωρηθεῖ σ' ἡμᾶς τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Θυμήθηκα τὸν Προφήτη πού φωνάζει, ἐγὼ εἶμαι χῶμα καὶ στάχτη· Καὶ πάλι παρατήρησα στά μνήματα καὶ εἶδα τὰ γυμνωμένα ὄστᾶ καὶ εἶπα· ἄραγε ποίος εἶναι; Βασιλιάς ἢ στρατιώτης ἢ πλούσιος ἢ φτωχός, ἢ δίκαιος ἢ ἁμαρτωλός; Ἀλλὰ ἀνάπαυσε, Κύριε, τοὺς δούλους σου μαζί μέ τοὺς Δικαίους ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον....

Στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα κάποτε ἀπεικονίσθηκε ἡ εἰκόνα τῆς ἀνύπανδρης Νύμφης· Ἐκεῖ ὁ Μωϋσῆς ἦταν ὁ διαχωριστὴς τοῦ νεροῦ, ἐδῶ ὁ Γαβριὴλ ὑπηρέτης τοῦ θαύματος. Τότε πέρασε τὸ βυθὸ πεζός ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ τώρα γέννησε τὸν Χριστὸ ἀσπόρως (χωρὶς ἄνδρα) ἢ Παρθένος· Ἡ θάλασσα μετὰ τὸ πέρασμα τοῦ Ἰσραὴλ ἔμεινε ἀδιάβατη· ἢ Ἀμόλυνη μετὰ τὴ γέννηση τοῦ Ἐμμανουήλ ἔμεινε ἄφθορη. Ὁ Θεὸς πού ὑπάρχεις καὶ προῦπηρχες καὶ φάνηκες ὡς ἄνθρωπος, ἐλέησε μας.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Β'.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΙΟ

Μετάνοια δέν ἔχω, ἀλλά οὔτε πάλι δάκρυα· Γι' αὐτὸ σέ ἰκετεύω, Σωτήρα, νὰ μέ ἐπιστρέψεις κοντά σου πρὸ τοῦ τέλους, καὶ νὰ μοῦ δώσεις κατάνυξη, γιὰ νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὴν

ῥυσθήσωμαι τῆς κολάσεως.

Ἐν τῇ φορικτῇ παρουσίᾳ σου, Χριστέ, μὴ ἀκούσωμεν· οὐκ οἶδα ὑμᾶς· τὴν γὰρ ἐλπίδα ἐπὶ σοὶ τῷ Σωτῆρι ἐθέμεθα, εἰ καὶ τὰ σὰ προστάγματα οὐ πράττομεν, διὰ τὴν ἀμέλειαν ἡμῶν, ἀλλὰ φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν δεόμεθα.

Τὰ τῆς καρδίας μου τραύματα, ἐκ πολλῶν ἀμαρτημάτων φυέντα μοι, ἰάτρευσον Σωτήρ, ὁ τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἰατρός, ὁ παρέχων τοῖς αἰτουῖσι, πταισμάτων τὴν συγχώρησιν ἀεὶ, παράσχου μοι δάκρυα μετανοίας, δίδους μοι τὴν λύσιν τῶν ὀφλημάτων Κύριε, καὶ ἐλέησόν με.

Γυμνὸν με εὐρών τῶν ἀρετῶν ὁ ἐχθρός, τῷ βέλει τῆς ἀμαρτίας ἔτρωσεν· ἀλλὰ σὺ ὡς ἰατρός ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

ΤΗΙ ΤΕΤΑΡΤΗΙ ΠΡΩΪ. ΟΡΘΟΣ

Σήμερον τὸ προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον· ἰδοὺ γὰρ προσκυνοῦμεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε, καὶ ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἀμαρτίας παθῶν, ἐλευθερίας ἐτύχομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου μόνε φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε ἡγίασται· ἐν αὐτῷ γὰρ γίνονται ἰάματα, τοῖς ἀσθενοῦσιν ἐν ἀμαρτίαις· δι' αὐτοῦ σοὶ προσπίπτομεν· Ἐλέησον ἡμᾶς.

κόλαση.

Κατὰ τὴ φορικτῇ σου παρουσίᾳ, Χριστέ, ἄς μὴν ἀκούσουμε: Δέν σᾶς γνωρίζω· διότι στηρίξαμε τὴν ἐλπίδα σ' ἐσένα τὸν Σωτήρα, μολονότι δέν ἐκτελοῦμε τὰ προστάγματά σου ἐξ αἰτίας τῆς ἀμελείας μας· Ἀλλὰ παρακαλοῦμε, λυπήσου τίς ψυχές μας.

Τὰ τραύματα τῆς καρδιᾶς μου, πού μοῦ φύτρωσαν ἀπὸ πολλά μαρτήματα, γιάτρεψέ τα, Σωτήρα, Ἐσύ ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων· ἐσύ πού δίνεις σ' αὐτούς πού ζητοῦν συγχώρηση τῶν πταισμάτων πάντοτε, δός μου δάκρυα μετανοίας, δίνοντάς μου τὴ λύση τῶν σφαλμάτων, Κύριε, καὶ ἐλέησέ με.

Βρίσκοντάς με γυμνὸν ἀπὸ ἀρετές ὁ ἐχθρός μέ τραυμάτισε μέ τό βέλος τῆς ἀμαρτίας· Ἀλλὰ Ἐσύ, ὡς ἰατρός καὶ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, θεράπευσε τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου, ὦ Θεέ, καὶ ἐλέησέ με.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΤΟΝ ΟΡΘΟ

Σήμερα ἐκπληρώθηκε ὁ προφητικὸς λόγος· Διότι νά, προσκυνοῦμε στὸν τόπο, Κύριε, ὅπου στηρίχθηκαν τὰ πόδια σου· Καὶ ἀφοῦ γευθήκαμε τό ξύλο τῆς σωτηρίας, ἐπιτύχαμε τὴν ἐλευθερία ἀπὸ τὰ πάθη, πού προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ὑψώνετε τὸν Κύριο τὸν Θεὸ μας, καὶ προσκυνεῖτε τό ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του.

Ὁ Σταυρός σου, Κύριε, εἶναι ἁγιασμένος· διότι μέ αὐτόν γίνονται θεραπείες, σ' αὐτούς πού ἀσθενοῦν ἀπὸ τίς ἀμαρτίες τους· Μέσω αὐτοῦ πέφτουμε μπροστά σου· Ἐλέησέ μας.

Δόξα...Καὶ νῦν...Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ σὲ κῆσασα Χριστέ, ἀειπάρθενος Κόρη, ἐν τῷ Σταυρῷ σε δι' ἡμᾶς, ὑψωθέντα ὀρῶσα, ἐτέρωτο λύπης ῥομφαία τὴν ψυχὴν, καὶ ἔκλαιε θρηνηδοῦσα μητρικῶς· αὐτῆς ταῖς παρακλήσεις, ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε τοῦ ἐλέους.

Εἰς τὴν ζ' Ὡιδῆν. Μαρτυρικόν.

Ἀθλητικαὶ ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκάμματι, τυραννικαὶ αἰκίσεις ἐπὶ τοὺς Μάρτυρας, καὶ ἴσταντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης, ἐξέστησαν τυράννους καὶ βασιλεῖς οἱ σοφοί, καθεῖλον τὸν Βελίαρ ὁμολογία Χριστοῦ, ὁ ἐνισχύσας αὐτούς, Κύριε δόξα σοι.

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΠΡΩΪ. ΟΡΘΟΣ

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον, Χριστέ, τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθη τοῦ θανάτου Κύριε· ὄν γὰρ κατέπτε πόθῳ ὁ Ἄιδης, ἀπέλυσε τρόμφ, ἔδειξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν σου, Ἄγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε, Υἱέ, Θεοῦ· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Κύριε κατέκρινάν σε Ἰουδαῖοι, θανάτῳ τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, οἱ τὴν Ἐρυθρὰν ῥάβδῳ πεζεύσαντες, Σταυρῷ σε προσήλωσαν, καὶ οἱ ἐκ πέτρας μέλι θηλάσαντες, χολὴν σοι προσήνεγκαν· ἀλλ' ἐκὼν ὑπέμεινας, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ Κόρη πού σ' ἐγέννησε, Χριστέ, ἡ παντοτεινὴ Παρθένος, βλέποντάς σε ὑψωμένο γιὰ μᾶς στό Σταυρό, πληγωνόταν μέ τό σπαθὶ τῆς λύπης στήν ψυχὴ, καὶ ἔκλαιε θρηνηώντας ὡς μητέρα. Μέ τίς παρακλήσεις τῆς ἐλέησέ μας, Κύριε τοῦ Ἐλέους.

Μαρτυρικό Ζ'. ὠδῆς.

Ἵπτηρχαν ἀθλητικὲς ἀντιστάσεις στό ἀγωνιστικό σκάμμα, καὶ τυραννικά βασανιστήρια σέ βάρος τῶν Μαρτύρων· καὶ περίμεναν τὰ πλήθη τῶν Ἀσωμάτων κατέχοντας τὰ βραβεῖα τῆς νίκης· κατέπληξαν τυράννους καὶ βασιλεῖς οἱ σοφοὶ Μάρτυρες, κατανίκησαν τό σατανᾶ μέ τὴν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ· Ἐσὺ πού τοὺς ἐνίσχυσες, Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

ΠΑΡΑΣΚΕΥῃ ΣΤΟΝ ΟΡΘΟ

Μόλις καρφώθηκες στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια τοῦ θανάτου σαλεύθηκαν, Κύριε· διότι αὐτόν πού κατάπτε μέ πόθο ὁ ἄδης τὸν ἄφησε μέ τρόμο. Ἐδειξες σ' ἐμᾶς τὴ σωτηρία σου, Ἄγιε, καὶ σέ δοξολογοῦμε, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησέ μας.

Στίχ. Ὑψώνετε τὸν Κύριο τὸν Θεὸ μας, καὶ προσκυνεῖτε τό ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του.

Κύριε, καταδίκασαν οἱ Ἰουδαῖοι σέ θάνατο, ἐσένα τὴ ζωὴ τῶν πάντων· Αὐτοὶ πού μέ τὴ ῥάβδο τοῦ Μωσῆ πέρασαν πεζοὶ τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, σ' ἐκάρφωσαν στό Σταυρό· Καὶ αὐτοὶ πού θήλασαν μέλι ἀπὸ πέτρα, σοῦ πρόσφεραν χολή· ἀλλὰ θέλοντας ὑπέμεινες, γιὰ νά ἐλευθερώσεις ἐμᾶς ἀπὸ τὴ σκλαβιά τοῦ ἐχθροῦ· Χριστέ Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

<p>Δόξα...Καὶ νῦν...Σταυροθεοτοκίον.</p> <p>Θεοτόκε Παρθένε, ικέτευε τὸν Υἱόν σου, τὸν ἔκουσίως προσπαγέντα ἐν Σταυρῷ, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Εἰς τὴν Ζ'. Ωιδὴν. Μαρτυρικὸν.</p> <p>Τοὺς ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν κηρύξαντας, καὶ τῶν ἀνόμων ἀπειλὰς μὴ πτήξαντας, ἔθαυμάστωσεν ὁ Κύριος· καθεῖλον γὰρ ἀθλητικῆ καρτερίᾳ, τὰ θράση τῶν παρανόμων, ἔλαβον παρὰ Χριστοῦ ἐπαξίως τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων, ἀπαύστως δεόμενοι, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ ΕΣΠΕΡΑΣ</p> <p>Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου, ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.</p> <p>Οἱ μαρτυρήσαντες διὰ σέ Χριστέ, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν, πρεσβείαις Κύριε, καὶ εὐχαῖς αὐτῶν, πάντα ἡμᾶς διαφύλαξον.</p> <p>Οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, καὶ οὐρανοπολίται, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαντες, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν, καὶ τέλειον ἀπέλαβον τὸν στέφανον ἐν οὐρανοῖς, ἵνα πρεσβεύωσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.</p> <p>Ὁ Σταυρός σου Κύριε, τοῖς Μάρτυσι γέγονεν ὄπλον ἀήττητον· ἔβλεπον γὰρ τὸν προκείμενον θάνατον, καὶ προβλέποντες τὴν μέλλουσαν ζωὴν, τῇ ἐλπίδι τῇ εἰς σέ ἐνεδυναμοῦντο· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.</p> <p>Δόξα... Νεκρώσιμον.</p>		<p>Δόξα ... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.</p> <p>Θεοτόκε Παρθένε, ικέτευε τὸν Υἱό σου, ὁ ὁποῖος θέλοντας καρφώθηκε στό Σταυρό, καὶ ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ὁ Χριστὸς ὁ Θεὸς μας, γιὰ νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας.</p> <p>Μαρτυρικό τῆς Ζ'. ὠδῆς.</p> <p>Αὐτοὺς πού στό μαρτυρικό στάδιο κήρυξαν τό Χριστό, καί δέν φοβήθηκαν τίς ἀπειλές τῶν ἀνόμων, τοὺς πλούτισε μέ θαύματα ὁ Κύριος· Διότι μέ τὴν ἀθλητικὴ καρτερίᾳ τους νίκησαν τὰ θράση τῶν παρανόμων· Ἐλαβαν ἐκ μέρους τοῦ Χριστοῦ ἐπάξια τὴ χάρη τῶν θεραπειῶν παρακαλώντας ἀκατάπυστα νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας.</p> <p>ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ</p> <p>Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, δέν σέ ἀρνήθηκαν, δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τίς ἐντολές σου, μέ τίς πρεσβείες αὐτῶν ἐλέησέ μας.</p> <p>Αὐτοὶ πού μαρτύρησαν γιὰ χάρη σου, Χριστέ, πολλὰ βασάνα ὑπέφεραν, καὶ δέχθηκαν τέλειο τό στεφάνι στοὺς οὐρανοὺς, γιὰ νὰ πρεσβεύουν γιὰ τίς ψυχές μας.</p> <p>Οἱ Ἀθλοφόροι Μάρτυρες καὶ Πολίτες τοῦ οὐρανοῦ πού ἄθλησαν ἐπάνω στή γῆ ὑπέμειναν πολλὰ βασανιστήρια, καὶ δέχθηκαν τέλειο τό στεφάνι στοὺς οὐρανοὺς, γιὰ νὰ πρεσβεύουν γιὰ τίς ψυχές μας.</p> <p>Ὁ Σταυρός σου, Κύριε, γιὰ τοὺς Μάρτυρες ἔγινε ὄπλο ἀκατανίκητο· διότι ἔβλεπαν τό θάνατο, πού ἦταν μπροστά τους, ἀλλά προβλέποντας τὴ μελλοντικὴ ζωὴ, ἐνδυναμώνονταν μέ τὴ ἐλπίδα σ' ἐσένα. Μέ τίς παρακλήσεις αὐτῶν ἐλέησέ μας.</p> <p>Δόξα... Νεκρώσιμο.</p>
---	--	--

Ἀρχή μοι καὶ ὑπόστασις, τὸ πλαστοουργόν σου γέγονε πρόσταγμα· βουληθεὶς γὰρ ἐξ ἀοράτου τε, καὶ ὄρατῆς με, ζῶν συμπῆξαι φύσεως, γῆθέν μου τὸ σῶμα διέπλασας, δέδωκας δέ μοι ψυχήν, τῇ θείᾳ σου καὶ ζωοποιῶ ἐμπνεύσει. Διὸ Σωτῆρ τούς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μοι ἀνυμνήσει σου, τὸν ἀλόχευτον τόκον· ὁ γὰρ ἀχρόνως, ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας, Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΗΧΟΣ ΒΑΡΥΣ

ΤΗΙ ΚΥΡΙΑΚΗΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

Ὡς ὁ ἄσωτος Υἱός, ἦλθον καὶ γὰρ οἰκτίρμον, δέξαι με προσπίπτοντα, ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου, ὁ Θεὸς καὶ ἐλέησόν με.

Ὡς ὁ περιπεσὼν εἰς τοὺς ληστὰς, καὶ τετραυματισμένος, οὕτω καὶ γὰρ περιέπεσα, ἐξ ἐμῶν ἁμαρτιῶν, καὶ τετραυματισμένη, ὑπάρχει μοι ἡ ψυχή, πρὸς τίνα καταφύγω ὁ ὑπεύθυνος ἐγώ, εἰμὴ πρὸς σέ τὸν εὐσπλαγχνον, τῶν ψυχῶν τὸν ἰατρόν; ἐπίχεε ἐπ' ἐμέ ὁ Θεός, τὸ μέγα σου ἔλεος.

Γιὰ μένα ἀρχὴ καὶ αἰτία τῆς ὑπάρξεώς μου ἔγινε τὸ πλαστοουργό (τὸ δημιουργικό) σου πρόσταγμα· Ἐπειδὴ θέλησες νὰ μέ δημιουργήσεις ὡς πλάσμα ἀπὸ ἀόρατη καὶ ὄρατῆ φύση, ἔπλασες τὸ σῶμα μου ἀπὸ τῆ γῆ, καὶ μοῦ ἔδωσες ψυχή μὲ τῇ θεϊκῇ καὶ ζωοποιῶ πνοῇ σου· Γι' αὐτό, Σωτήρα, τούς δούλους σου ἀνάπαυσέ τους σέ χώρᾳ ζωντανῶν, σέ κατοικίε Δικαίων.

Καὶ νῦν.... Θεοτοκίον.

Ποιὸς νὰ μὴ σέ μακαρίσει, Παναγία Παρθένε; Ποιὸς νὰ μὴ ἀνυμνήσει τὴν παρθενικὴ σου γέννηση; διότι αὐτὸς πού ἔλαμψε προαιώνια ἀπὸ τὸν Πατέρα, ὁ Υἱὸς ὁ Μονογενῆς, ὁ ἴδιος προῆλθε ἀπὸ σένα τὴν Ἀγνή, καὶ σαρκώθηκε κατὰ τρόπον ἀνέκφραστο, αὐτὸς πού ὑπῆρχε Θεὸς ἀπὸ τῆ φύση του, καὶ ἔγινε ὡς πρὸς τὴ φύση ἄνθρωπος γιὰ μᾶς, χωρὶς νὰ διαιρεῖται σέ δύο πρόσωπα, ἀλλὰ νὰ ἀναγνωρίζεται μὲ δύο φύσεις, χωρὶς νὰ συγχέονται. Αὐτὸν ἰκέτευε, Σεμνὴ Παμμακάριστη, νὰ ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.

ΗΧΟΣ ΒΑΡΥΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

Ὅπως ὁ Ἄσωτος Υἱός ἦλθα κι ἐγώ, εὐσπλαχνε, Δέξου ἐμένα πού πέφτω μπροστά σου, ὡς ἓνα ἀπὸ τοὺς μισθωταὺς σου, Θεέ μου, καὶ ἐλέησέ με.

Ὅπως ἐκεῖνος πού ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ληστῶν καὶ τραυματίσθηκε, ἔτσι καὶ ἐγώ ἔπεσα ἐξ αἰτίας τῶν δικῶν μου ἁμαρτιῶν, καὶ εἶναι τραυματισμένη ἡ ψυχή μου· Σέ ποιόν νὰ καταφύγω, γιὰ νὰ θεραπευθῶ ἐγώ ὁ ἔνοχος, παρὰ σ' ἐσένα τὸν εὐσπλαχνο, τὸν ἰατρό τῶν ψυχῶν; Χύσε ἐπάνω μου, Θεέ μου, τὸ μέγα σου ἔλεος.

<p>Ὡς τὴν συκὴν τὴν ἄκαρπον, μὴ ἐκκόψῃς με, Σωτῆρ, τὸν ἀμαρτωλόν, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶ τῷ ἔτει, συγχώρησίν μοι δώρησαι, ἀρδεύων μου τὴν ψυχὴν, τοῖς δάκρυσιν τῆς μετανοίας, ἵνα καρπὸν προσενέγκω σοι ἐλεημοσύνης.</p> <p>Ὡς Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωταγώγησον τὰς καρδίας, τῶν σὲ ὑμνούντων, Κύριε δόξα σοι.</p> <p>ΤΗΙ ΤΕΤΑΡΤΗΙ ΠΡΩΪ. ΟΡΘΟΣ</p> <p>Ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι Χριστέ ὁ Θεός, ἐν κέδρῳ καὶ πεύκῃ, καὶ κυπαρίσσω προσκυνοῦσά σε. Νίκας τοῖς Βασιλεῦσιν ἡμῶν, διὰ τῆς Θεοτόκου δωρούμενος, ἐλέησον ἡμᾶς.</p> <p>Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.</p> <p>Ὁ δι' ἐμὲ ἀνασχόμενος, τῆς ἐν Σταυρῷ προσηλώσεως, δέξαι μου τὴν ἄγρυπνον αἴνεσιν, Χριστέ ὁ Θεός, ὡς φιλόανθρωπος.</p> <p>Δόξα..Καὶ νῦν..Σταυροθεοτοκίον.</p> <p>Τὸν σταυρωθέντα ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸν τὸν Θεόν, καὶ καθελόντα τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἀπαύστως ἰκέτευε Θεοτόκε, ἵνα σώσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Εἰς τὴν Ζ'. Ωιδὴν. Μαρτυρικὸν.</p> <p>Τῆς ἀθεότητος τῶν τυράννων καταφρονήσαντες καὶ τῶν βασάνων τὸ ἄλγος παραβλεψάμενοι, ἅγιοι, τὴν πίστιν τὴν εἰς Χριστὸν οὐκ ἠρνήσασθε· διὸ ἰκετεύσατε τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p>		<p>Μὴ με κόψῃς, Σωτῆρα, ὅπως τὴν ἄκαρπη συκιά ἐμένα τὸν ἀμαρτωλό, ἀλλὰ δώρισέ μου γιὰ πολλὰ χρόνια συγχώρηση ποτίζοντας τὴν ψυχὴ μου μὲ τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας, γιὰ νὰ σοῦ προσφέρω καρπὸ ἐλεημοσύνης.</p> <p>Ἐπειδὴ εἶσαι ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, φωταγώγησε τίς καρδιές αὐτῶν πού σὲ ὑμνοῦν· Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.</p> <p>ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΤΟΝ ΟΡΘΟ</p> <p>Ἡ Ἐκκλησία κραυγάζει σ' ἐσένα, Χριστέ Θεέ μας, προσκυνώντας σε μὲ τὸν κέδρο, τὸ πεῦκο καὶ τὸ κυπαρίσσι (τὰ τρία τμήματα τοῦ Σταυροῦ, δωρίζοντας νίκες στοὺς βασιλεῖς μας διὰ μέσου τῆς Θεοτόκου, ἐλέησέ μας.</p> <p>Στίχ. Ὑψώνετε τὸν Κύριον τὸν Θεὸ μας, καὶ προσκυνεῖτε τὸ ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του.</p> <p>Ἐσὺ πού γιὰ χάρη μου ἀνέχθηκες τὸ κάρφωμα στό Σταυρό, δέξου τὸν ἄγρυπνόν μου ὕμνο, Χριστέ Θεέ μας, ὡς φιλόανθρωπος.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.</p> <p>Τὸν Χριστὸ τὸν Θεὸ μας, πού σταυρώθηκε γιὰ μᾶς καὶ κατήργησε τὸ κράτος τοῦ θανάτου, ἰκέτευε ἀκατάπαυστα, Θεοτόκε Παρθένε, νὰ σώσει τίς ψυχές μας.</p> <p>Μαρτυρικὸ τῆς Ζ'. ῶδης.</p> <p>Καταφρονώντας τὴν ἀθεότητα τῶν τυράννων, καὶ παραβλέποντας τὸν πόνο τῶν βασάνων, Ἅγιοι, δὲν ἀρνηθήκατε τὴν πίστη στό Χριστό· Γι' αὐτὸ παρακαλέστε τὸν φιλόανθρωπο Θεό, νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας.</p>
---	--	---

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ ΠΡΩΪ. ΟΡΘΡΟΣ

Πυρὸς φωτεινότερον, φλογὸς ἐναργέστερον, τὸ ξύλον ἀνέδειξας τὸ τοῦ Σταυροῦ σου, καταφλέγον ἁμαρτίας τῶν νοσούντων, καὶ φωτίζον τὰς καρδίας τῶν ὑμνούντων, τὴν ἐκούσιόν σου Σταύρωσιν, Χριστέ ὁ Θεὸς, δόξα σοι.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ὁ δεσπόζων τῶν ἀσωμάτων Δυνάμεων, καὶ γινώσκων τῆς ψυχῆς μου τὸ ῥάθυμον, τῷ Σταυρῷ σου σῶσόν με Χριστέ ὁ Θεός, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν σταυρωθέντα ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸν τὸν Θεόν, καὶ καθελόντα τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἀπαύστως ἰκέτευε Θεοτόκε Παρθένε, ἵνα σώσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Ζ'. Ωιδὴν, Μαρτυρικὸν.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, τὸν ἐχθρὸν ἐτροπώσαντο, καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων κατήσχυναν, καθωπλισάμενοι τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν· διὸ καὶ σὺν Ἀγγέλοις ἀνυμνοῦντες κραυγάζουσι, τὸν ἐπινίκιον ὕμνον, δοξολογοῦντές σε, Χριστέ, δι' αὐτῶν σε δυσωποῦμεν· Σῶσον ἡμᾶς.

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, Ἀποστόλων καύχημα, Μαρτύρων ἀγαλλίαμα, ὧν τὸ κήρυγμα, Τριάς ἡ ὁμοούσιος.

Ἅγιοι Μάρτυρες, οἱ καλῶς ἀθλήσαντες, καὶ στεφανωθέντες, πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον,

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΣΤΟΝ ΟΡΘΡΟ

Φωτεινότερο ἀπὸ τὴ φωτιά, καθαρότερο ἀπὸ τὴ φλόγα ἀνέδειξες, Χριστέ, τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ σου, πού κατακαίει τίς ἁμαρτίες τῶν ἀσθενῶν, καὶ φωτίζει τίς καρδιές, αὐτῶν πού ὑμνοῦν τὴ θεληματικὴ σου Σταύρωση, Χριστέ Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Στίχ. Ὑψώνετε τὸν Κύριο, τὸν Θεό μας, καὶ προσκυνεῖτε τὸ ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του.

Ἐσύ πού κυριαρχεῖς στίς Ἀσώματες Δυνάμεις, καὶ γνωρίζεις τὴν ραθυμία (τὴν τεμπελιά) τῆς ψυχῆς μου, μέ τὸ Σταυρό σου σῶσε με, Χριστέ Θεέ μου, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Χριστό, τὸν Θεό μας, πού σταυρώθηκε γιά μᾶς καὶ κατήργησε τὸ κράτος τοῦ θανάτου, ἰκέτευε ἀκατάπαυστα, Θεοτόκε Παρθένε, νά σώσει τίς ψυχές μας.

Μαρτυρικό Ζ'. ῥδῆς.

Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, κατατρόπωσαν τὸν ἐχθρὸ καὶ ντρόπιασαν ὀλοκληρωτικά τὴν πλάνη τῶν εἰδώλων ὀπλισμένοι μέ τὴ δύναμη τοῦ Σταυροῦ· Γι' αὐτό καὶ ἀνυμνώντας μαζί μέ τοὺς Ἀγγέλους κραυγάζουν τὸν ἐπινίκιο ὕμνο γώντας σε, Χριστέ· Μέσω αὐτῶν σέ παρακαλοῦμε, σῶσε τίς ψυχές μας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

Δόξα σ' ἐσένα, Χριστέ Θεέ, καύχημα τῶν Ἀποστόλων, ἀγαλλίαμα τῶν Μαρτύρων, τῶν ὁποίων τὸ κήρυγμα ἦταν ἡ Ἁγία Τριάδα μέ τὴν ἴδια οὐσία.

Ἅγιοι Μάρτυρες, πού ἀγωνισθήκατε ὥραϊα καὶ στεφανωθήκατε, πρεσβεύσατε πρὸς τὸν Κύριο, νά ἐλεηθοῦν οἱ ψυ-

ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταφρονήσαντες πάντων τῶν ἐπὶ γῆς, ἅγιοι μάρτυρες, καὶ ἐν σταδίῳ τὸν Χριστόν, ἀνδρείως κηρύξαντες, ἀμοιβὰς τῶν βασάνων παρ' αὐτοῦ ἐκομίσασθε, ἀλλ' ὡς ἔχοντες παρηρησίαν, αὐτὸν ἱκετεύσατε, ὡς Θεὸν παντοδύναμον, τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσαι, τῶν εἰς ὑμᾶς προστρεχόντων δεόμεθα.

Πανεύφημοι Μάρτυρες, θρέμματα πνευματικά, ὀλοκαυτώματα λογικά, θυσία δεκτὴ, εὐάρεστος τῷ Χριστῷ, ὑμᾶς οὐχ ἡ γῆ κατέκρουσεν, ἀλλ' οὐρανὸς ὑπεδέξατο, Ἀγγέλων συμμετοχοὶ γεγόνατε, μεθ' ὧν ἱκετεύσατε δεόμεθα, τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ ἡμῶν, εἰρηνεῦσαι τὸν Κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Νεκρώσιμον.

Ἀνάπαυσον Σωτῆρ ἡμῶν ζωοδότα, οὐς μετέστησας ἀδελφούς ἡμῶν, ἐκ τῶν προσκαίρων, κρίζοντας, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μήτηρ μὲν ἐγνώσθης, ὑπὲρ φύσιν Θεοτόκε, ἔμεινας δὲ παρθένος, ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοϊαν, καὶ τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐρμηνεῦσαι γλῶσσα οὐ δύναται· παραδόξου γὰρ οὔσης τῆς συλλήψεως Ἁγνή, ἀκατάληπτός ἐστιν ὁ τρόπος τῆς κηρύσεως· ὅπου γὰρ βούλεται Θεός, νικᾶται φύσεως τάξις. Διό σε πάντες Μητέρα τοῦ Θεοῦ γινώσκοντες, δεόμεθά σου ἐκτενῶς. Πρέσβευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

χές μας.

Ἀφοῦ καταφρονήσατε ὅλα τὰ ἐπίγεια, Ἅγιοι Μάρτυρες, καὶ ἀφοῦ κηρύξατε μέ ἀνδρεία τὸ Χριστό στό στάδιο, πήρατε ἀπ' αὐτὸν ἀμοιβές γιὰ τὰ βάσανά σας· ἀλλὰ σᾶς παρακαλοῦμε, ἐπειδὴ ἔχετε τὸ θάρρος, παρακαλέστε τον, ὡς Θεὸ παντοδύναμο, νὰ σώσει τίς ψυχές ἡμῶν, οἱ ὅποιοι τρέχουμε κοντά σας.

Πολυφημισμένοι Μάρτυρες, πρόβατα πνευματικά, ὀλοκληρωτικά θύματα λογικά, θυσία δεκτὴ, εὐάρεστη στὸν Θεό, ἐσᾶς δὲν σᾶς κάλυψε ἡ γῆ, ἀλλὰ σᾶς ὑποδέχθηκε ὁ οὐρανός· γίνατε συμμετοχοὶ τῶν Ἀγγέλων, μαζί μέ τοὺς ὁποίους, παρακαλοῦμε, ἱκετεύσατε τὸ Σωτήρα καὶ Θεό μας, νὰ εἰρηνεύσει τὸν κόσμον, καὶ νὰ σώσει τίς ψυχές μας.

Δόξα... Νεκρώσιμο.

Ἀνάπαυσε, Σωτήρα μας, πού δίνεις ζωή, τοὺς ἀδελφούς μας πού μετέθεσες ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα, οἱ ὅποιοι κρίζουν· Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἀναγνωρίσθηκες βέβαια Μητέρα ἀνώτερη ἀπὸ τὴ φύση, Θεοτόκε, ἔμεινες ὁμως Παρθένος ἐπάνω ἀπὸ τὴ λογικὴ καὶ τὸ νοῦ. Καὶ τὸ θαῦμα τῆς γεννήσεώς σου δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐξηγήσει γλῶσσα· Διότι ὑπάρχοντας παράδοξη ἢ σύλληψη, Ἁγνή, εἶναι ἀκατανόητος ὁ τρόπος τῆς κυοφορίας (τῆς ἐγκυμοσύνης)· ἀλήθεια! ὅπου θέλει ὁ Θεός, νικιέται ἡ τάξη τῆς φύσεως. Γι' αὐτὸ ὅλοι ἀναγνωρίζοντάς σε Μητέρα τοῦ Θεοῦ, σέ παρακαλοῦμε διαρκῶς· Πρέσβευε, νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Δ'

ΤΗΙ ΚΥΡΙΑΚΗΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

Σὲ τὸν Βασιλέα καὶ Δεσπότην, Ἄγγελοι ἀπαύστως ἀνυμνοῦσιν· ἐγὼ δέ σοι προσπίπτω ὡς ὁ Τελώνης κράζων· ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι, καὶ σῶσόν με.

Ἀθάνατος ὑπάρχουσα ψυχὴ μου, τοῖς κύμασι τοῦ βίου μὴ καλύπτου, ἀνάνηψον βοῶσα· πρὸς τὸν σὸν Εὐεργέτην ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι, καὶ σῶσόν με.

Δάκρυά μοι δὸς ὁ Θεός, ὡς ποτὲ τῇ γυναικὶ τῇ ἀμαρτωλῶ, καὶ ἀξιώσόν με βρέχειν τοὺς πόδας σου, τοὺς ἐμὲ ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς πλάνης ἐλευθέρωσαντας, καὶ μύρον εὐωδίας σοι προσφέρειν, βίον καθαρὸν, ἐν μετανοίᾳ μοι κτισθέντα, ἵνα ἀκούσω κἀγὼ τῆς εὐκταίας σου φωνῆς. Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, πορεύου εἰς εἰρήνην.

Ὅταν λάβω κατὰ νοῦν, τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, καὶ εἰς ἔννοιαν ἔλθω, τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἐτάσεως, τρόμῳ συνεχόμενος, πρὸς σὲ καταφεύγω, τὸν φιλόνητον Θεόν. Διὸ μὴ με παρίδης, ἱκετεύω σε μόνε ἀναμάρτητε, δώρησαι κατάνυξιν, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, πρὸς τελευτῆς καὶ σῶσόν σε.

ΤΗΙ ΤΕΤΑΡΤΗΙ ΠΡΩΪ.

Βλέπων ὁ Ληστής, τὸν Ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ἔλεγεν· Εἰμὴ Θεὸς ὑπῆρχε σαρκωθεὶς, ὁ σὺν ἡμῖν σταυρωθεὶς, οὐκ ἂν ὁ ἥλιος

ΗΧΟΣ ΠΛ. Δ'.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

Ἐσένα τό Βασιλέα καὶ Κύριο, σέ ἀνυμνοῦν Ἄγγελοι ἀκατάπαυστα· καὶ ἐγὼ πέφτω μπροστά σου κράζοντας ὅπως ὁ Τελώνης, Θεέ μου, συγχώρησέ με καὶ σῶσε με.

Ἐπειδὴ εἶσαι ἀθάνατη, ψυχὴ μου, μὴ καλύπτεσαι ἀπὸ τὰ κύματα τῆς ζωῆς· Γίνε νηφάλια (ἄγρυπνη, διαυγής) φωνάζοντας πρὸς τὸν εὐεργέτη σου: Θεέ μου συγχώρησέ με καὶ σῶσε με.

Δός μου δάκρυα, Θεέ μου, ὅπως κάποτε στήν ἀμαρτωλὴ γυναίκα, καὶ ἀξιώσέ με, νὰ βρέχω τὰ πόδια σου, πού με ἐλευθέρωσαν ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς πλάνης· Καὶ νὰ σοῦ προσφέρω ὡς εὐδιαστό μύρο καθαρὴ ζωὴ, πού μοῦ ἔγινε μέ μετανοία, γιὰ νὰ ἀκούσω κι ἐγὼ τῆ φωνή σου πού εὐχομαι: Ἡ πίστη σου σέ ἔσωσε, πήγαινε μέ εἰρήνη (πήγαινε στό καλό).

Ὅταν σκεφθῶ τὰ πλήθη τῶν κακῶν πού ἔγιναν ἀπὸ μένα, καὶ ἐννοήσω τὴ φοβερὴ ἐκείνη ἐξέταση (δίκη), κατεχόμενος ἀπὸ τρόμο καταφεύγω σ' ἐσένα τὸν φιλόνητον Θεό. Γι' αὐτό σέ παρακαλῶ, μόνε Ἀναμάρτητε, μὴ μέ παραβλέψεις· δώρισε κατάνυξη στήν ταπεινὴ μου ψυχὴ πρὸς τοῦ τέλους καὶ σῶσε με.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΤΟΝ ΟΡΘΟ

Βλέποντας ὁ Ληστής ἐσένα τὸν ἀρχηγὸ τῆς ζωῆς κρεμάμενο ἐπάνω σέ Σταυρό ἔλεγε· Ἐάν δέν ἦταν Θεός πού πήρε σάρκα, αὐτός πού σταυρώθηκε μαζί μας, δέν θά ἔκρυβε τίς

τὰς ἀκτῖνας ἐναπέκρουψεν, οὐδὲ ἡ γῆ σειομένη ἐκυμαίνετο· ἀλλ' ὁ πάντων ἀνεχόμενος, μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἐν μέσῳ δύο ληστῶν, ζυγὸς δικαιοσύνης, εὐρέθη ὁ Σταυρὸς σου, τοῦ μὲν καταγομένου εἰς Ἄϊδην, τῷ βάρει τῆς βλασφημίας, τοῦ δὲ κουφιζομένου πταισμάτων, πρὸς γνῶσιν θεολογίας, Χριστέ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα, καὶ Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, ἐν τῷ Σταυρῷ θεωροῦσα, ἡ τεκοῦσα ἔλεγε δακρύουσα· Ὁ μὲν Κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν ὑπὲρ πάντων ὑπομένεις, ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Εἰς τὴν Ζ'. Ωιδὴν. Μαρτυρικὸν.

Τῆς στενῆς καὶ τεθλιμμένης ὁδοῦ, ἀκλινεῖς ὁδοιπόροι γεγόνατε, ἅγιοι Μάρτυρες· τῶν γὰρ πειρασμῶν τὴν τρικυμίαν ὑπεμείνατε, καὶ τῶν ἀσωμάτων Λειτουργῶν τὴν πολιτείαν ἀνελάβετε, πέτρα ὑπομονῆς, καὶ θεμέλιοι εὐσεβείας ἀνεδείχθητε, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ ΠΡΩΪ. ΟΡΘΟΣ

Ἐν μέσῳ τῆς Ἐδέμ, ξύλον ἦνθησε τὸν θάνατον, ἐν μέσῳ πάσης γῆς, ξύλον ἐβλάστησε τὴν ζωὴν·

ἀκτῖνες ὁ ἥλιος, οὔτε ἡ γῆ θά κυμαινόταν (θά κλονιζόταν ὡς κύμα). Ἀλλὰ Ἐσὺ πού ἀνέχεσαι ὄλους, θυμήσου με, Κύριε, στή Βασιλείᾳ σου.

Στίχ. Ὑψώνετε τὸν Κύριο τὸν Θεὸ μας, καὶ προσκυνεῖτε τὸ ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του.

Ἀνάμεσα σέ δύο ληστές βρέθηκε ὡς ζυγαριά δικαιοσύνης ὁ Σταυρὸς σου· Διότι ὁ μὲν ἕνας κατέβαινε στὸν ἄδη ἐξ αἰτίας τοῦ βάρους τῆς βλασφημίας, ὁ δὲ ἄλλος ξαλάφρωνε ἀπὸ τὰ πταίσματα, ὀδηγούμενος στή γνώση τῆς θεολογίας. Χριστέ Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Δόξα ...Καὶ νῦν...Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸ (τὸ ἀρνί) καὶ Ποιμένα (βοσκό) καὶ Λυτρωτὴ βλέποντας ἡ Ἀμνάς (ἡ προβατίνα) ἐπάνω στό Σταυρὸ ὀλόλυζε (θρηνοῦσε ἀλαλάζοντας) δακρῦζοντας, καὶ ἐκραύγαζε πικρά· Ὁ κόσμος ἀγάλλεται δεχόμενος τὴ λύτρωσιν, τὰ σπλάγχνα μου ὁμως καίονται βλέποντας τὴ σταύρωσίν σου, τὴν ὁποία ὑπομένεις γιὰ ὄλους, Ἐσὺ ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Μαρτυρικὸ τῆς Ζ'. ὠδῆς.

Γίνατε ἀταλάντευτοι ὁδοιπόροι τοῦ στενοῦ καὶ θλιμμένου δρόμου, ἅγιοι Μάρτυρες· Διότι ὑπομείνατε τὴν τρικυμία τῶν πειρασμῶν, καὶ δεχθήκατε τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τῶν ἀσωμάτων Λειτουργῶν· ἀναδειχθήκατε πέτρα ὑπομονῆς καὶ θεμέλια τῆς εὐσεβείας· πρεσβεύσατε στό Χριστὸ τὸν Θεὸ μας ὑπὲρ τῶν ψυχῶν μας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΣΤΟΝ ΟΡΘΟ

Στὴ μέση τοῦ Παραδείσου, ἕνα δένδρο ἔφερε ὡς ἄνθος (καρπὸ) τὸ θάνατο, καὶ στὴ μέση τῆς γῆς δένδρο βλάστησε τὴ

γευσάμενοι γὰρ τοῦ πρώτου, ἄφθαρτοι ὄντες, φθαρτοὶ γεγόναμεν, τυχόντες δὲ τοῦ δευτέρου, τῆς ἀφθαρσίας κατετροφήσαμεν· ἐν τῷ Σταυρῷ γὰρ σῴζεις ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἐν Παραδείσῳ μὲν τὸ πρῖν, ξύλῳ ἐγύμνωσεν, ἐπὶ τῇ γεύσει ὁ ἐχθρός, εἰσφέρων νέκρωσιν, τοῦ Σταυροῦ δὲ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς τὸ ἔνδυμα, ἀνθρώποις φέρον ἐπάγη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ Κόσμος ὅλος ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς, ὃν ὀρῶντες ὑψούμενον, Θεῷ ἐν πίστει λαοί, συμφώνως ἀνακράζωμεν· πλήρης δόξης ὁ οἶκος αὐτοῦ.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν σωματωθέντα, καὶ ὑπὲρ ἔννοϊαν ἐκ σοῦ Σεμνή τεχθέντα, ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον μέσον τῶν κακούργων, ὀρῶσα τὰ σπλάγχνα ἡλγεις, καὶ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐβόας· Οἶμοι Τέκνον ἐμόν! τίς ἡ θεία καὶ ἄφατος, Οἰκονομία σου, δι' ἧς, ἐζώωσας τὸ πλάσμα σου; Ἀνυμνῶ σου τὸ εὐσπλαγχνον.

Εἰς τὴν Ζ'. Ωιδὴν. Μαρτυρικὸν

Δι' ἐγκρατείας τῶν παθῶν τὰς πυριφλέκτους, ἀπονεκρῶσαντες ὀρμάς, καὶ τὰς κινήσεις, τοῦ Χριστοῦ οἱ Μάρτυρες ἔλαβον τὴν χάριν, τὰς νόσους ἀποδιώκειν τῶν ἀσθενῶν, καὶ ζῶντες, καὶ μετὰ τέλος θαυματουργεῖν, ὄντως θαῦμα παράδοξον! ὅτι ὅστέα γυμνά, ἐκβλύζουσιν ἰάματα. Δόξα τῷ

ζωῆ· διότι ἀφοῦ γευθήκαμε τὸ πρῶτο, ἐνῷ ἡμασταν ἄφθαρτοι, γίναμε φθαρτοί, καὶ ἀφοῦ συναντήσαμε τὸ δεύτερο, ἀπολαύσαμε τὴν ἀφθαρσία· διότι ἐπάνω στό Σταυρῷ ἔσωσε ὁ Χριστός τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Στίχ. Ὑψώνετε τὸν Κύριο, τὸν Θεὸν μας, καὶ προκυνεῖτε τὸ ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του.

Μέσα στὸν παράδεισο προηγουμένως μὲ ἓνα δένδρο ὁ ἐχθρός μὲ γύμνωσε, μὲ τοῦ ὁποῖου τὴ γεύση εἰσάγει τὴ νέκρωση· τὸ ξύλο ὅμως τοῦ Σταυροῦ καρφώθηκε ἐπάνω στή γῆ προσφέροντας στοὺς ἀνθρώπους τὸ ἔνδυμα τῆς ζωῆς, καὶ ὅλος ὁ κόσμος γέμισε ἀπὸ κάθε χαρᾶ· τὸν ὁποῖο Σταυρῷ βλέποντας νὰ ὑψώνεται, ἄς φωνάξουμε, λαοί, ὁμόφωνα μὲ πίστη στὸν Θεό. Εἶναι γεμάτος ἀπὸ δόξα ὁ ναὸς του.

Δόξα ...Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Ὅταν ἔβλεπες, Σεμνή, αὐτὸν ποῦ ἔλαβε σῶμα ἀπὸ τὰ ἀγνά σου αἱμάτα, καὶ γεννήθηκε ἀπὸ σένα πέρα ἀπὸ κάθε λογική, νὰ κρέμεται ἐπάνω στό ξύλο ἀνάμεσα στοὺς κακούργους, πονοῦσες στὰ σπλάγχνα σου, καὶ θρηνώντας ὡς μητέρα κραυγάζεις· ἀλλοίμονο, παιδί μου! τί εἶδους μυστηριώδης εἶναι ἡ οἰκονομία σου (τὸ σχέδιο τῆς σωτηρίας), μὲ τὴν ὁποία ἔδωσες ζωὴ στό πλάσμα σου! Ἀνυμνῶ τὴν εὐσπλαχνία σου.

Μαρτυρικὸ τῆς Ζ'. ῶδης.

Ἀφοῦ ἀπονεκρῶσαν μὲ τὴν ἐγκράτεια τίς φλογισμένες ὀρμές καὶ τίς κινήσεις τῶν παθῶν οἱ Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, πῆραν τὴ χάρη, νὰ διώχνουν τίς ἀσθένειες τῶν ἀρρώστων, καὶ νὰ θαυματουροῦν καὶ ζωντανοὶ καὶ μετὰ θάνατον· Ἀληθινὰ εἶναι παράδοξο θαῦμα! ὅτι δηλαδὴ γυμνά ὅστ' ἀναβλύζουν θεραπεῖες. Δόξα στό μόνο σοφὸ καὶ

μόνῳ σοφῶ, καὶ κτίστη Θεῶ.

ΤΗΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΙ ΕΣΠΕΡΑΣ

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον αγιάζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε, καὶ νῦν πρεσβεύσατε, ῥυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Μάρτυρες Κυρίου, ἱκετεύσατε τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ αἰτήσασθε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πλήθος οἰκτιρῶν, καὶ τὸν ἰλασμόν, τῶν πολλῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐπιλαθόμενοι τῶν ἐν τῷ βίῳ, καταφρονήσαντες καὶ τῶν βασάνων, διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ταύτης κληρονόμοι ἀνεδείχθησαν· ὅθεν καὶ Ἀγγέλοις συναγάλλονται. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, δώρησαι τῷ λαῷ σου τὸ μέγα ἔλεος.

Εἴ τις ἀρετὴ, καὶ εἴ τις ἔπαινος, πρόπει τοῖς Ἁγίοις· Ξίφεσι γὰρ ἐκλιναν τοὺς ἀυχένας, διὰ σὲ τὸν κλιναντα οὐρανοῦς καὶ καταβάντα, ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, διὰ σὲ τὸν κενώσαντα ἑαυτόν, καὶ μορφὴν δούλου λαβόντα, ἐταπεινώθησαν ἕως θανάτου, τὴν πτωχείαν σου μιμούμενοι. Ὡν ταῖς εὐχαῖς, κατὰ τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρῶν σου, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον, καὶ ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ, πλασθεῖσαν ἡμῖν ὠραιότητα, ἄμορφον, ἄδοξον, μὴ ἔχουσαν εἶδος· ὦ τοῦ

Δημιουργοῦ Θεοῦ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

Μάρτυρες τοῦ Κυρίου, αγιάζετε κάθε τόπο καὶ θεραπεύετε κάθε ἀσθένεια· Καὶ τώρα παρακαλοῦμε, πρεσβεύσατε νὰ ἀπαλλαγοῦν οἱ ψυχές μας ἀπὸ τίς παγίδες τοῦ ἐχθροῦ.

Μάρτυρες τοῦ Κυρίου, ἱκετεύσατε τὸν Θεὸ μας, καὶ σᾶς παρακαλοῦμε, ζητήστε γιὰ τίς ψυχές μας πλήθος εὐσπλαχνίας, καὶ τὴ συγχώρηση τῶν πολλῶν σφαλμάτων μας.

Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, λησμονώντας τὰ σχετικά μὲ τὴ ζωὴ, καὶ καταφρονώντας καὶ τὰ βάσανα γιὰ χάρη τῆς μέλλουσας ζωῆς ἀναδείχθησαν κληρονόμοι τῆς· Γι' αὐτὸ καὶ ἀγάλλονται μαζί μὲ τοὺς Ἀγγέλους. Μὲ τίς ἱκεσίες αὐτῶν δώρισε στὸν λαὸ σου τὸ μέγα ἔλεος.

Ἄν ὑπάρχει κάποια ἀρετὴ ἢ κάποιος ἔπαινος, ἀξίζει στοὺς Ἁγίους! διότι ἔγειραν τὸ λαιμὸ τους στὰ ξίφη, γιὰ σένα πού ἔγειρες τοὺς οὐρανοὺς καὶ κατέβηκες· Ἔχυσαν τὸ αἷμα τους γιὰ σένα, ὁ ὁποῖος ἄδειασες ἀπὸ τὴ δόξα τὸν ἑαυτὸ σου καὶ ἔλαβες μορφὴ δούλου· ταπεινώθηκαν μέχρι τὸ θάνατο, μιμούμενοι τὴν πτωχεῖα σου (τὴν ταπεινώσή σου). Μὲ τῶν ὁποίων τίς εὐχές, Θεέ μας, ἐλέησέ μας σύμφωνα μὲ τὸ πλήθος τῆς εὐσπλαχνίας σου.

Δόξα... Νεκρώσιμο.

Θρηνῶ καὶ κλαίω μεγαλόφωνα, ὅταν σκεφθῶ τὸ θάνατο, καὶ ἴδω, νὰ κοιτάται στοὺς τάφους, ἡ ὠραιότητα πού πλάσθηκε γιὰ μᾶς «κατ' εἰκόνα Θεοῦ», χωρὶς μορφὴ, χωρὶς δόξα, χωρὶς ὁμορφιά· ὦ τί θλιβερό θαῦμα! γιατί συνέβη σ' ἐμᾶς αὐτὸ

θαύματος! τί τὸ περὶ ἡμᾶς τοῦτο γέγονεν μυστήριον; πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ; πῶς συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; ὄντως Θεοῦ προστάξει, ὡς γέγραπται, τοῦ παρέχοντος τοῖς μεταστᾶσι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστρέφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως· εἷς ἐστὶν Υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε Μῆτερ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

τό μυστήριον; πῶς παραδοθήκαμε στῆ φθορά; πῶς δεθήκαμε μαζί μέ τό θάνατο; ἀληθινά ὅπως εἶναι γραμμένο, αὐτά ἔγιναν μέ τὴν προσταγή τοῦ Θεοῦ, πού δίνει τὴν ἀνάπαυση, σ' αὐτούς πού ἔφυγαν ἀπό τῆ ζωῆ.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ Βασιλιάς τῶν οὐρανῶν ἀπό φιλανθρωπία ἐφανίσθηκε ἐπάνω στή γῆ, καί συναναστρέφηκε μέ τοὺς ἀνθρώπους· διότι, ἀφοῦ ἔλαβε σάρκα ἀπό Παρθένο ἀγνή, καί ἀφοῦ προῆλθε ἀπό αὐτήν, μαζί μέ αὐτό πού ἔλαβε (τῆ σάρκα), εἶναι ἓνας Υἱός, διπλός ὡς πρὸς τὴ φύση, ἀλλά ὄχι ὡς πρὸς τό πρόσωπο. Γί αὐτό κηρύττοντάς τον τέλειο Θεό καί τέλειον ἄνθρωπο ὁμολογοῦμε τόν Χριστόν τόν Θεό μας· Αὐτόν ἰκέτευε, Μῆτέρα ἀνύπανδρη, νά ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.